

העולם הזה

סרט השנה: אודי הפכור
סרט השנה

[2]

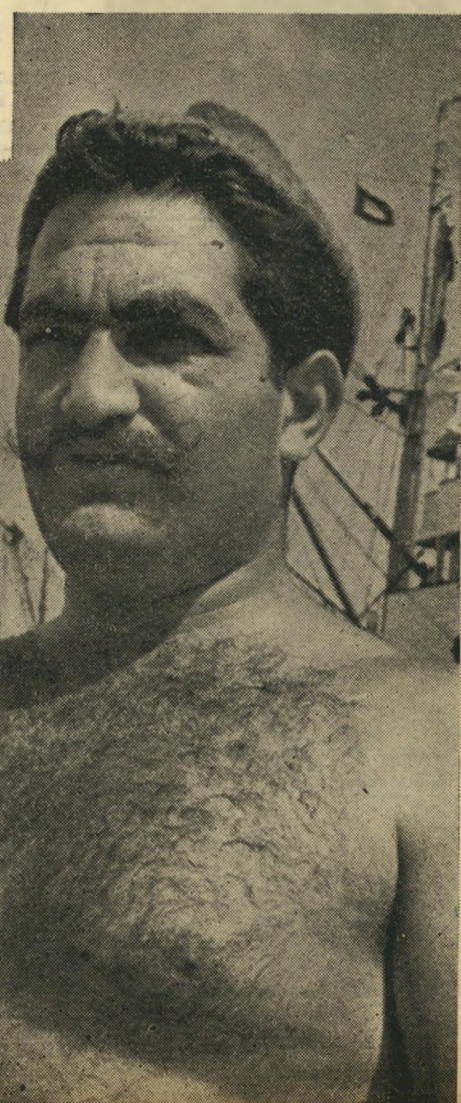
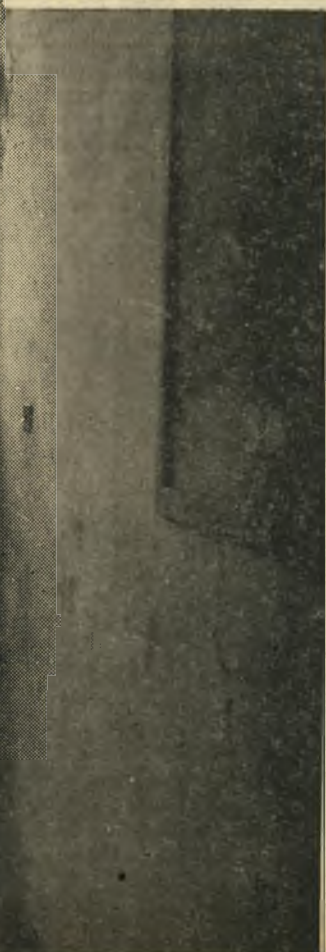

חיפה

והרע

הטוב

הימאי: הבריא בנגל חיפה ושתי חיצאניות
 ספתח של בית אפוקפק - שלושתם אופי-
 יניים לעיר שהיא בעלת אופי יחיד במינו
 - עיר של תעשייה ועולם תחתון, גוף נהדר
 ומשכנות עוני, סדר אופתי ושלטון מרוכז,
 מגרשי-משחקים ומועדוני-לילה גוססים.
 עיר הבנויה שכבות שכבות - כמו עוגת
 קרם - לפי המעמדות השוכנים בה. זוהי
 יחידה הראשונה בסידרה: ערי ישראל.

הנוף המשתנה : שני הנקודות המושכות מיד את עינו של הבא מן היס לחיפה הן הכיפה הזוהבה של מקדש הבאהאים והבנין המאסיבי, חסר-החלונות של ממגרת-דגון ("הסילו") בפי החיפאים). הן מסמלות את שני הקטבים של חיפה : הנוף השקט לעומת המיכון המודרני.

הירושלמי הצעיר נמשך מטבעו לחייהרות, מושפע עליידי נופחות הסטודנטים הלומדים מקצועות מופשטים, בלתי-ברורים, הרי ה' חיפאי הצעיר הוא איש מעשי מאד. בתי הספר הטכניים, הסניון, בית-הספר הימי, המועדונים הטכניים לילדי בתי-הספר ה' עממיים — כל אלה נותנים כיוון ברור ל' הלך-המחשבה העירונית. אפילו הערבים, אשר חיפה משמשת להם בית יותר מכל עיר ערבית אחרת, מופנים בהדרגה לאוירה טכנית זו. בשנה האחרונה נרשמו ארבעים נערים ערבים ודרוזים לבית-הספר הטכני של העיריה.

המפרץ : מעל לג'הענק, המקושט בעשרות מאוורים עגולים, של מפעל-הזכוכית פיניציה נשקפים מיכלי-הענק של בתי-הזיקוק לנפט.

הדבר הבולט ביותר בחיפה אינו הרה-הכרמל, אפילו לא כיפת הבאהאים או בנין-המגורה. הדבר הבולט הרבה יותר הוא הפטריוטיזם הקיצוני של בניה לעירם. בן-תלאביב אינו רגיל להכריז על עצמו שהוא "תלאביבי". אולם אי-אפשר להימצא יותר מעשר דקות בחברת חיפאי מבלי לשמוע את הפסוק : "אני חיפאי !"

חיפה היא, קודם כל, עיר של תעשייה, כל ישראלי עשירי גר בחיפה. כל חיפאי עשירי עובד בתעשייה. יחד עם משפחתו, התלויים בו והשרותים שהוא מקיים, אפשר לאמר כי רובם ככולם תלויים אורחי חיפה בתעשייתם ובנמל המשרת אותה.

ריכוז-התעשייה בא בעיקר בגלל הנמל : ה' שער הגדול של חומרי-הגלם הזורמים לארץ המנותקת בדרך הפתוחה היחידה — היס. מ' כיוון שתעשייה זו רחוקה מן העיר, מרחק של כשמונה קילומטר, למעלה מ-80% מן ה' עובדים באים באוטובוסים. מחזה חיפאי אופייני : בשעה שש וחצי בבוקר, ברחוב הנביאים בו מרוכזות רוב תחנות-האוטו' בוסים של הדרה-הכרמל, הכביש שחור כולו מאלפי פועלים.

השפעת התעשייה הגדולה בעלת מפעלי-הענק (בתי-הזיקוק, שאר מפעלי-הנפט, פני' ציהולקין-נשר, קיזר-פרייזר, אתא, מפעלי-הדשנים) והנמל, על אופי-תושבי-חיפה מור' גשת על כל צעד. החיפאי הטיפוסי עובד במהירות וביעילות, גומר את עבודתו ו' מסתגר בביתו. חייה-הלילה המפורסמים של חיפה אינם נחלתם של רוב תושבי-העיר. בניגוד לירושלים, והרבה יותר מתלאביב, כיפה היא עיר בעלת נשמה טכנית. בעוד

עיר הסדר — האופור, את

סתיגריות ברחוב, עלול למצוא את עצמו נקנס בו במקום. אפילו הטבע בחיפה רתם את עצמו לשרות הנקיין. העירוני : בחורף שוטף הגשם את כל הליכלוך כלפי מטה, לרשת-הביוב העירונית, ירושה מצוינת של המנדט.

אולם אהבת-הסדר, כמו כל דבר טוב, עליו לה להיחפך לרעה אם מגזימים בה. לא מע' טים בחיפה סימני הגומה כזאת. המדחנים, המרשים חניה רק תמורת תשלום, עוררו כשעתו סערה ציבורית. הם עזרו, אמנם, לפתור את בעית מקומות החניה. אולם חברה מונופוליסטית ניצלה את המכשיר כדי להגביל גם את המקומות שלא סבלו מצפיפות, להריק את כיסי האזרחים.

לא כל דבר בחיפה מסודר. תופעה מור' רה בעיר כה מרכזית לתנועה : אין תחנת אוטובוסים מרכזית בחיפה. התוצאה : חוסר אפשרות לארגן בצורה יעילה את חלוקת קוי האוטובוסים בעיר, הצורך לעבור לפע' מים מחקים ניכרים כרגל כדי להגיע ל' אוטובוס מתאים.

בירושלים מדרו התושבים נגד הרמזור. בתלאביב מציינים לו הנהגים בליתי-ברירה, אך הולכי הרגל מתעלמים ממנו ככל ה' אפשר. בחיפה, הרמזור הוא כמעט נושא לסולחן. היא הכניסה את הרמזור לארץ, ו' היא מציינת לו כמוסלמי אדוק לפקודת ה' מואזין. לא יעלה על דעתו של חיפאי לח' צות את הכביש חצי-שניה לפני המועד, או לרמות את הרמזור.

עולי-גרמניה רוכבים על הכרמל, שהוא אי גרמני אמיתי. הבדיחה העירונית אומרת שמשם שטפה אהבת-הסדר הפרוסית את ה' עיר כולה. אדם המאחר בחיפה בכמה דקות לפגישה — דבר שהוא בבחינת ציה-כבוד' העצמי בתלאביב — נפגש בלי כל יוצא מן הכלל בתנועה חיפאית טיפוסית : הנפת' שעוין-היד מול חוסמו של המאחר.

חיפה היא העיר הראשונה שאסרה את השימוש בצופר — ומקפידה על איסור זה. בשעריה הוצבו לראשונה השלטים הקוראים את הזרים לנהוג כבני-המקום, לשמור על השקט והנימוס. אדם הזורק בחיפה קופ' ה'

רגליים חסונות דרושות לחיפאים. כי ההליכה בעיר העליונה והירידות מפרכת יותר מאשר בכל מקום אחר בארץ. הירידה והעליה מקצרות את הנשימה.

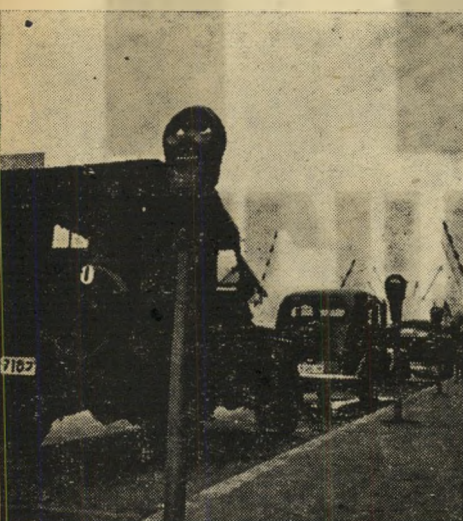
עיר המצואות

האדם הוא יליד-הנוף. אין הוא מרגיש אין הנוף הסובב אותו משפיע על נשמתו ועל הרגלי-חיו. אין הוא רואה את הנוף כלל. אולם הנוף משעבד אותו.

הרוח הירושלמית נובעת במידה רבה מן הנוף ההררי הסגור, רבה-ההוד, המסייע ל' בדלנות ולקנאות. תלאביב, עיר-השפלה, ש' בניה אינם מרגישים בכלל בקיומו של נוף, היא במידה רבה עיר תלושה, תסרת-שרשים, על כן היא מתרחבת, קוסמופוליטית, מור' בקת אל הקרקע שהיא יושבת עליו.

חיפה היא עיר שהנוף שליט עליה. אי אפשר לעמוד בכל מקום שהוא בה מבלי לראות את ההר המוריק, את המספר ה' שטוח, את היס האינסופי. גם החיפאי ש' חדל מומן לראות נוף זה בעיני הכרתו, מושפע ממנו בתת-הכרתו. חיפה מושרשת בארץ.

בחיפה אין עומדים במקום. או שעולים, או שיורדים. בימי המנדט הרבו בבניית מר' רגות, כסגנון הקולוניאלי. בני חיפה סול' דים מהן, כמעט ואינם משתמשים בהן. אף שהדרך מן העיר התחתית להדר קצרה ב' מדרגות, מעדיפים החיפאים לנסוע בדרך ה' ארוכה בכביש. המדרגות מוכרות לבני-החיה רק בשמותיהם — החל ממדרגות-הגניזרות, האהודות במיוחד על יצאניות, וכלה במדר' גות-החמורים, המעטילות ללב-הכרמל.

מחיר הסדר : מדחנים אלה בפתח נמל' חיפה מועילים להסדר התנועה. אך במקומות רבים אחרים הם משמשים רק להרקת כיסי' הנהגים, בעזרת פקחים עירוניים הנמצאים שם.

בריוק על חגבול : אפילו האזרחית הפוסעת בקו המסומן אינה מעזה לעבור אותו. כי הסדר הוא תכונה חיפאית, ואין אדם יכול לעבור מבלי לקבל על עצמו נקיפות-מצפון, או לפחות לסבול מן ה'היפה חאיגמת של שגנו ברחוב.

מגג הפסירו : זוהי התמונה הראשונה שצולמה ממרום, מראה את חסדר המופתי של התנועה בעיר. הרחבה לפני תחנת-הרכבת הפכה לתחנת-אוטובוסים, בגלל חוסר תחנה מתאימה, מקללת עליידי כן את רחבת-ה'היפה היחידה בעיר. הפתרון : השמת תחנה מרכזית לאוטובוסים שתשרת את תושבי עיר העתיד.

שלושה במירה : שלושה רווקים אלה יושבים אמנם בקפה עטרה החיפאי, אולם נמצאים בסירה אחת עם כל אלפי צעירי חיפה : חסרות להם נערות. הרגליים הצועדות בחוץ מושכות את תשומת לבם לא דוקא מפני שהן שייכות לרקדנית רות נחמני, אלא מפני שהן שייכות לבחורה — דבר הנהנה בחיפה מנדיבות יתר. עטרה החיפאי סוגר את המשולש הישראלי ששתי פינותיו האחרות ניצן הירושלמי וכסית'רחל התל אביביים. זהו מושב הקבוע של רווקי חיפה המתכנסים כאן לעתים קרובות ביותר ומבלים בו את זמנם הפנוי ליד כוס קפה.

כל נערה אחרת ברחבי הארץ, ואולי כדאי לחקן את החרוז, לאמר : «אם תרצי למצוא לך איש — קומי, סעי לחיפה חיש!» מצב זה לא נשאר בגדר סוד. שדכנית גור' בגית ידועה סירסמה בשעתו דין וחשבון, בו יעצה לבנות-ארצה, בה קיים עודף אדיר של נשים בגיל-הנשואין, לנסות את מזלן ב' חיפה. בני חיפה עצמם רגילים לחייך למראה ייבוא הנערות האמריקאיות-היהודיות בגיל 30 ומעלה, היושבות בקפה עטרה, קבוצות קבוצות, מחפשות היכרות מתאימה.

עיר זאב נעלה

זכרים לעומת 175 אלף נקבות) הרי בחיפה ה' מצב הפוך. 14,443 נערות לעומת 25,248 נצי' רים — כמעט כפול שנים. חיפה היא אחת משלוש הערים החשובות היחידות בעולם בהן בעוד שבמדינת ישראל כולה שורר רוב קטן של זכרים בין הגילים 15 ו-30 (179 אלף

מה זה ? שואל עולה צעיר זה, שימוך הראי' שון בחיפה עובר באולם-הנוסעים המרווח של המכס בנמל-חיפה. בשבילו תהיה חיפה רק תחנת-מעבר : משפחתו תועבר ותועבר להתישבות.

עיר המדינה

לרובם המכריע של אזרחי המדינה היה קר' הרקיע של הכרמל המראה הראשון של ארץ-ישראל. עוד הרצל (שירד מן האניה ב'פור) חלם על חיפה כעל עיר-הנמל הגדולה ביותר במרחב, עיר של גורדי-שחקים ורכבות-כבי' לים. כל אלה עדיין חלומות — אם כי גם ראש-העיר הנוכחי אוהב לשקוע בהם.

בארץ שהיא כולה ראש-גשר מנותק במרחב עיין, הנמל עמוק-המים היחיד הוא נכס ש' אין שווה לו — נקודת-מוקד של כל סכנות מלחמה, סלע-מחלוקת בכל ויכוח בינלאומי (ירדן דורשת מאז אזור חפשי בו), מרכז של אינטריגה של המעצמות. גדולות. חיפה היא גם המטרה היחידה ב'ל' העלולה להיות שווה מחיר פצצה אטומית במלחמת-עולם. השפעת הנמל על העיר עצומה. הנמל ו' סביבותיו מספק לעיר את השוק השחור ואת העולם התחתון. זרם העולים החדשים הפך את העיר לציונית יותר מכל עיר אחרת. ה' ימאים של ציר-סוחר, הממלאים את העיר ומלהיבים את דמיון הנוער, קירבו את העיר אל העולם אשר מעבר לאופק — ואשר ה' קשר עמו מספק פרנסה לכה הרבה מבניה. גם זאת אינה ברכה בלתי-מהולה. חיפה, עיר-העליה, היא גם חיפה, עיר-הירידה. אליה באים רוב המתיאשים מן הארץ, המחפשים דרכי-בריחה. גם המיסיון הנוצרי פעיל בחיפה יותר מאשר בכל מקום אחר בארץ — גם הוא אמצעי לבריחה מן הארץ בעיני המתיא' שים. אולם אלה תופעות-לווי מ'טות-חשיבות לעומת דופק-החיים הפועם של הנמל המתרחב

חי' תרבות — וחי' ע'לה

בחיפה מכל סינות הארץ. פעמיים בשבוע אסור לנגן באלדוראדו. או מנגנת ממול, בגן האם, התזמורת החיפ' אית, או מושמעים תקליטים ארוכי-נגן. תז' מורת זו, כמו המוזיאון החיפאי המוצלח, הנסיון להקים תיאטרון מקומי, למשוך ל' עיר עתונים, שבועונים ותיאטרונים, מראה על רצון כביר לפתח חיי תרבות מקומיים אמיתיים בעיר, נסיון שלא הצליח למעשה, כי לא היה אורגני, לא צמח מתנאים מקר' מיים, אלא היה מלאכותי וכפוי מלמעלה. חיפה עדיין דלה מבחינת היצירה התרבו' תית.

מלחים זרים המבקרים בחיפה טוענים שהיא העיר המשעממת ביותר בים התיכון. אין בה חייליה הראויים לשמם. רבים מבני-חיפה, לעומת זאת, סבורים עדיין שישנם יותר מדי חייליה.

לפנים היו מועדוני-הלילה של חיפה ידועים בארץ. ליד הבארים מלאי-העשן הצטופף ערב' רב של קציני-צ'י, זונות, נוער-הזהב ובני ה' עולם-התחתון. כיום שונה התמונה. מועדון' הלילה של מלון מגידו נסגר יחד עם המלון כולו. אריונה ופנורמה הלכו בעקבותיו. ב' בתגלים גוסס הקאזינו, ומבקריו של סירו' הם ברובם אורח-חינם. הפיקאדילי מתפרנס ממבקרי מוצאי-השבתות. חלק גדול מהם אורחים מחוץ לעיר שבאו לחיפה לטוף שבוע.

רק האלדוראדו מחזיק עדיין מעמד, מספק לקהל מבקריו את תכניות הבמה הועירה ה' מסורתית. גם בפיו של מנהל מקום זה תרצו' מות. לפי החוק חייבים כל מועדוני-השעשועים בחיפה להיסגר בשעה 23.30, התכניות נמש' כות אמנם עד שעה 2.00 בבוקר, אבל רק הודות למאמציו של בעל-המקום, הנאלץ ל' בקר כל שבוע במשטרה, לבקש הארכת ה' היתר המיוחד.

חיפה היתה תמיד מפורסמת בשל בתי' הזונות הקטנים, שהתחבאו בסימטאות העיר התחתית, נהנו מביקוריהם התדירים של מל' חים ובעיקרן עולים חדשים. שפת-הדיבור היתה וגשארה רוסית בפי הקשישות, גרמנית בפי הגבירות בגיל-העמידה, צרפתית בפי ה' צעירות. אולם גם מקומות אלה, המחליטים לעתים קרובות את הכתובת, נעדרים זר' ה. רק כבואו אנטי-מלחמה וזה לביקור נפסקת המלחמה הועירה הויסלומטית בין המשטרה ועולם-הבושת, וזונות מתרכזות

תרבות פוג א' : פראנק פלג מנצח על התזמורת הסימפונית החיפאית, אחד הנסיו' נות למלא את החלל התרבותי, המורגש בעיר.

תרבות פוג ב' : מועדון-הלילה ב' אלדורדו. הרקדנים יצחק ואביבה טוענים ש' פראנק פלג המנגן ממול מפריע להם, פלג

ייבוא וייצוא שוכנים בנמל זה בצד זה : שקי החיטה מובאים לארץ באותה האניה שתוביל לחו'ל את שקי המלט הישראלי.

חיפה:
הטוב והרע

A black and white photograph capturing a scene in a rustic, possibly rural, interior. A woman is seated on a wooden chair, her body angled slightly away from the camera as she looks down at a large, light-colored crocheted blanket draped over her lap. She is wearing a light-colored, short-sleeved dress. Behind her, a young child stands within a simple wooden crib, looking towards the camera. The room's walls are made of dark, vertical wooden planks. To the left of the woman, a large, empty wooden tub sits on the floor. A white chicken stands near the tub, and a dark chicken is visible in the foreground on the right. A patterned cloth hangs from the top right corner of the frame. The overall atmosphere is quiet and domestic.

הנוער החיפאי שונה מן הנוער הירושלמי והתל-אביבי, כשם ששונות הערים עצמן. גם עליו לא פסחה ההתפרקות המוסרית, שהיא נחלת הנוער כולו מאז מלחמת-העצמאות. אולם קצב ההתפרקות בחיפה איטי

A black and white photograph of two children on a swing set in front of a brick building. A girl in a light dress is swinging high, while a boy in a light shirt and dark pants is on the lower swing.

A black and white photograph of two young boys. The boy in the foreground is looking slightly to the right with a serious expression. The boy behind him is looking directly at the camera. A window with shutters is visible in the background.

נשיא הנוער הוא בן־ציון בומס (במרכז) התמונה), שנבחר בראשי־מועצת־הנוער, יושב במקומו של ראש־העיר. הצעותיו : דגל ל־נוער

A black and white photograph of a man sitting in a chair at a desk in a study. The man is middle-aged, balding, and wearing a dark, long-sleeved shirt. He is sitting in a wooden chair, leaning back slightly with his hands resting on his lap. The desk in front of him is cluttered with various papers, a telephone, and other small items. A desk lamp is positioned to the left of the man. On the floor next to the chair is a large, vintage typewriter. To the right of the man is a tall bookshelf filled with many books. A small framed picture hangs on the wall above the bookshelf. The room has large windows in the background, looking out onto a landscape with hills and buildings.

דירות לסופרים : משיכתו של ש. שלום וחבריו (בבית זה : בורלא וקרבי) לחיפה, עלי ידי מתן דירות כמתנה לכל ימיהם, ללא תשלום כל שכר־דירה, היתה אחת הפעולות שנועדו לשנות תרבות מקומית. הדירה מורכבת משלושה חדרים, הול ושתי מפרסות. משול למעלה. הוא יצא ימים רבים בעיירות עובדים וילדים ביישוב.

אוסובוסים בשבת : כשהוקמה הקואליציה הממשלתית, דאג אבא חושי כי מפא"י תעמיד כתנאי כלפי הדתיים את קיום התחבורה העירונית בשבת, מנהג שנקבע בשעתו על ידי האנגלים לצרכי האוכלוסיה הערבית והבריטית. כיום יכולים המוני חיפה, בניגוד לאוכלוסי כל שאר הערים, לנסוע לשפת הים או למקומות הנגי האחרים על הדרך בשרות אוסובוסים סדיר.

"חיפה האדומה"

גם לחסל בשעתו את שבת-הימים בצור רה שחוסלה. הוא מאפשר מיבצעים צר בוריים שאין כדוגמתם בכל שאר חלקי ה' ארץ. הוא גורם גם לכך שאזרחים רבים טוענים שאין בכוחם לעמוד מול הלחץ של ראש-העיר, כשהוא בא לבקש מהם בקשות לטובת מפעל כל שהוא. למועצת פועלי חיפה הוצאת-ספרים משלה, שבועון משלה (חיפה העובדת), דובר משלה.

האיש השני בחשיבותו בחיפה הוא יוסף אלמוגי, מוכיר-מועצת-הפועלים, עוזרו הקרוב של ראש-העיר, מועמד ליורש-העצר. אלמוגי שולט לא רק על פועלי-חיפה עצמם, אלא גם על כל פועלי הסביבה, שלא הקימו מועצות עצמאיות, כמו בסביבת תל-אביב, אלא נכללו בתחום-השלטון של מועצת-החיפה, דבר הנותן לה את הכוח לעמוד מול ענקי-התעשייה הלאומיים והבינלאומיים הפועלים באזור.

התכונה הטובה ביותר או הרעה ביותר של חיפה — הכל תלוי בדעתו של המש-קיף — היא הריכוז המוחלט כמעט של השלטון בעיר בידי קומץ-אנשים, למעשה בידי איש אחד. אבא חושי הוא ראש-העיר. אולם הוא שולט בעיקר באמצעות מוסד אחר : מועצת הפועלים, המורכבת כולה מ-בחיריו שלו. הוא שהציג, בשעתו, את ה' מושג : "חיפה האדומה".

חיפה היא, מבחינה פוליטית, דוכסות עצמאית, כפופה לדוכס שלה. העיריה נמצאת במצב של מרד מתמיד נגד משרד-הפנים. מועצת-הפועלים נתונה בסיכון בלתי-פוסק עם הועדה-הפועל של ההסתדרות. שניהם יחד מהווים בארץ כוח פוליטי רציני מאד. יש לכך צדדים טובים מאד ורעים מאד. ריכוז השלטון איפשר לקיים גם אחרי הק' מת המדינה את התחבורה בשבת, המקום היחיד בארץ בה היא קיימת. הוא איפשר

מיכצר הכוח : מרכז-השלטון האמיתי של חיפה אינו בנין העיריה המפואר, שהוא בנין העיריה היפה ביותר בארץ, אלא הבנין המאסיבי והמגושם של מועצת-הפועלים (בתמונה למעלה). מכאן שלוחה היד כמעט לכל ענפי החיים. מעל לאגודל בתמונה חדר-העבודה של יוסף אלמוגי, יד ימינו של אבא חושי. מועצת הפועלים שולטת על 52 אלף חברי ההסתדרות בעיר, המרוכזים ב-1400 מקומות עבודה. יוסי'וס באים לבנין מ-6000 עד 7000 איש.

שכונות עוני - איכון לסלפים

שלא היו מעונינים בקרבות ובהרס בעיר הנמל ובתי-הזיקוק החשובים להם כל כך, נפתחו שכונות-העוני לא רק בפני מבקשי ביוה, שביצעו כאן מיבצע מיוחד במינו ובגודלו, אלא גם בפני העולים החדשים, שהחלו להגיע לעיר בהמוניהם וביקשו שיכון. האנשים הקובעים בעיר שלא שלטו עדיין בעיריה, החלו בפיצוץ שיטתי של משכנות עוני אלה, לפני תפיסתם. אולם במקומות רבים איחרו את המועד. העולים חדרו ל' שכונות לפני שפוצצו, עקב איקבלת כמור יות מספיקות של חומר-גפץ.

כיום רובצים בשכונות אלה, זה בצד זה, דלי-העיר, יצאניות, מאורות חאשיש ופועלים שחורים המתקיימים בקושי, אם בכלל. אופיינית ביותר שכונת-חאפ בחוף שמן, אשר העיריה מסרבת לגבות את מסיה, אף ש' היא מספקת לה שירותים, מפני שאינה רוצה להכיר רשמית בזכות דיורי המקום ה' יושבים על קרקע לא להם.

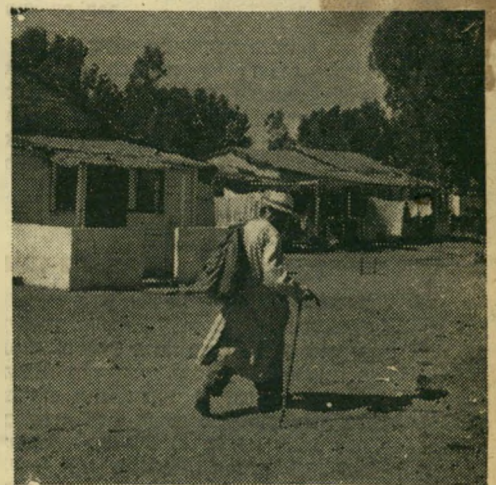
לעומת שיכון גרוע זה, שאינו נופל מ' משכנות-העוני של ערים אחרות, ביצעה ה' עיריה שורה של פעולות-בניה רבות-פירסום, כיניהן שיכון-הזוגות-הצעירים ושיכון-הסופ' רים. לעיר נמשכו סופרים אחדים (ש. שלום, גרשון שופמן, יעקוב אורלנד, יהודה בורלא, דויד פינסקי, אברהם קריב, ליאו קניג, ייגאל מוסינזון) ועוד החכה נטויה. בינתיים נכ' נסו לשיכון 24 זוגות צעירים, שלא יכלו אחרת להתחתן, ומצפים לשיכון למעלה מ' מאה זוגות נוספים.

האופוזיציה העירונית מתנגדת לשיכון הסופרים, אך לא לשיכון הזוגות הצעירים. טענתה : העיריה מבזבזת כסף יקר לשיכון מותרות, המושך תשומת-לב, במקום לעסוק בעבודה האפורה של שיכון דיירי משכנות העוני. דירה של זוג צעיר אינה עולה ל' עיריה, המפצה את הקבלנים בצורה אחרת, עלידי מתן היתרים לבנין מעל למידה ה' מקובלת. הזוג הצעיר משלם 1200 ל"י ב' מומן, היתר (1800 ל"י) עלידי משכנתא. אותה דירה היתה עולה, בשוק החופשי, 4000 ל"י.

חיפה בנויה, כמו עוגת-קדם, שכבות שכבות. העוני שורר למטה, בעיר התחתית, שהיתה פעם ערבית. מעליה שכבת-ביניים של הישוב הוותיק, המבוסס פחות או יותר, השולט בהדר. על כולם רוכבת שכבת-העשירי, בעלי הוילות הנהדרות על ראש ה' כרמל, מחולקת לשכונות-שכונות של עשירי רים. בחוף, בריכוז עצמאי, בקריות המי' רץ, שכונות-הפועלים המבוססים, שלאחר ר' נה צצו להם בנות בשכונות-פועלים בנחה-שאנן ומול בתי-גלים.

בשום עיר אחרת אין אפשרות כזאת לק' בוע את המעמד הסוציאלי של אדם לפי קייגובה גיאוגרפיים. כל אזור חיפאי שר' אף כלפי מעלה — אל ראש ההר משתדל לברות עד כמה שאפשר מן המעמקים — סביבת הנמל.

כשנפלה העיר התחתית, כפעולת-פתע ש' הפתיעה את הערבים אחרי שהכוחות ה' ישראלים קיבלו רמז שקוף מצד הבריטים,

שכונות העוני : "שכונות-חאפ" היו תמיד אופייניות לחיפה. מיוחד לא פחות : כל ה' צריפים מסויידים לבן, עושים על אף הכל את הרושם של נקיון בתוך עוני.

גן האם : שום עיריה בארץ לא העזה עדיין להקים פסל בגן ציבורי, מחשש פן תרגיז את הדתיים. חיפה לא התחשבה בכך, הקימה בגן זה פסל של אם וילדה, ברבור, בגן אחר איילה. גן-האם משמש לא רק מקום בילוי קבוע לנוער החיפאי, אלא מקום לחגיגות העממיות הנמרכות מדי פעם בפעם בחיפה. החגיגה האחרונה : נשף חגיגת-הפרח שנמשך עד אור הבוקר.

דירות לזוגות צעירים : מיכאל יכין, מהנדס חימאי בוגר הטכניון, עובד בבית' האחרושת דשנים, ואשתו מרים, זכו בהגרלה אחרי נשואיהם. ילדתם אפרת נולדה בדירה.

„חוקת־השיפוט הצבאית אוסרת על אנשי־צה״ל כל הבעת־דיעה בפומבי. מה היה דינו של סמל מרתה אהרן, אילו אמר (המשך בעמוד 16)

לא מלחמת עולם ולא סיבוב שני... גל גילויי שחיתות לפני הבחירות... בי. ג'י. יחזור - מנוצח... כנסת שלישית דומה לשניה... דלות בעונה המוסיקאית... שפע בתיאטרון... התקרמות המחקר האטומי בישראל

● **היה בטוח כי בשנה זו לא יפרוץ חסי בוב השני.** שיקולי הערבים: לא כדאי להם לפתוח בקרב ממש עד אשר תעכל מצריים את בסיס טואק, ויאר המדינות את הסיוע הגדול שיגיע אליהם.

● **לעומת זאת אין לצפות גם להתגברות הנטייה בישראל לקראת מלחמה מונעת.** כל עוד שלטת באמריקה הממשלה הנוכחית של הנשיא אייזנהואר, שתתערב בלי ספק לרעת ישראל, יחד עם ברייטניה, שיקול זה עלול להשתנות ערב בחירות לנשיאות בשנת 1956, כאשר משקל הבוחרים היהודים שוב יכבד על כפות המאזניים.

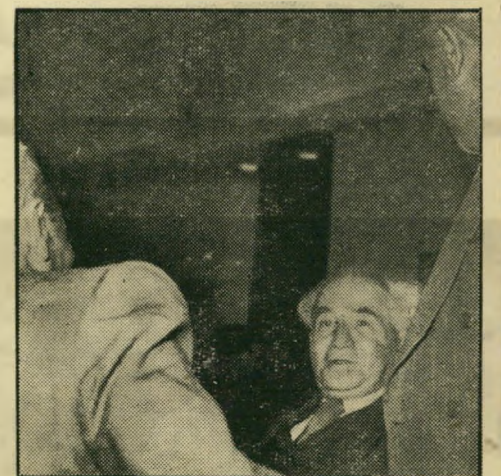
● **אולם כאזרח ישראלי עדיף להתכונן מבחינה נפשית לאפשרות כי פעולות-הסת-נות יוחמרו.** עלולות להסתיים במספר קרבנות בי מספר קרבנות בקנה-מידה הרבה יותר גדול מאשר עד כה. במידה שגובר הבסחון העצמי של יוזמי ההסתננות, ייעלמו בהדרגה המעצורים הפסיכולוגיים שהגבילו עד כה את מעשיהם.

● **מצבה הפוליטי של ישראל יוחמר הש-נה עוד יותר, כתוצאה מגיבושה של ברית-הגנה מרחבית** אשר ישראל תהיה היחידה שלא תיכ-לל בה. מדיניות-החוץ הישראלית התיאשה מלמנוע את פתחות זה, תקדיש עתה את כל כוחה לקרבי-נסיגה שמי-טרתו להצמיד ערובות מילוליות למשלוחי-הנשק לערבים. יהיה זה נצחון הקו של אבא אבן, הסוען שאין לנקוט בקו הפוך מבלי להתנגש באופן עקחוני עם אייזנהואר, דאלס וכל מדינות המערב.

● **התופעות הבולטות בעולם הערבי יהיו:** (א) המאבק בין הלאומיות החילונית מן הסוג של גמאל עבדאלנאסר לבין הלאומיות הדתית הריאקציונית מסוג האחים המוסלמיים, (ב) המאבק של מצריים להשתלטות גמורה על המרחב, מול היריב העיקרי: עיראק.

● **סכנת מלחמת-העולם השלישית רחו-קה,** תפחת השנה עוד יותר, מפאת שיתוף-המשקל ההולך ונוצר בין שני הגושים בשטח הכוח האטומי והימיני. אל תצפה כי בריטניה וצרפת יפכו גוש עולמי שלישי עצמאי, אולם הן יוסיפו לשמש במקרים מסוימים בלם זמני לקיצוניות האמריקאית. מטרות המדיניות האמרי-קאית השנה: זיון מזוה של גרמניה ויפאן, חרף הת-נגדות בנות-בריתם.

● **קו-ההתפתחות העיקרי השנה: התגברות הגורמים הכדלניים בארצות-הברית,** המבק-שים פעולה עצמאית וקיצונית של אמריקה ללא התחש-

בן-גוריון בין לבון ואורן כניעה למנגנון

בות בשום בן-ברית, נגד העולם הקומוניסטי כולו. בריי-טניה, לעומת זאת, תשתכנע יותר ויותר שכדאי להתק-רב לסין העממית.

● **צפה לזיכוח חריף בקרב מצביאי המ-ערב** על השפעת הפצצה הימית האחרונה על המוש-גים האיסטראטגיים. תתגבר הדעה הצבאית הקלאסית, שתשים מחדש את הדגש על צבא-הקרקע, מתוך הנחה שהפצצה הימית תהיה כה אינמה עד ששני הצדדים יאלצו להימנע מן השימוש בה כמעט בכל מחיר, מאחר

שאחרת אין ספק שהמלחמה תהפוך להתאבדות ההדדית טוטאלית.

● **המאורע העיקרי הישראלי יהיה הש-נה: הבחירות** שיתקיימו בחודש אוגוסט, לפי השיטה הקודמת. תעמולת הבחירות תלבש צורה הרבה יותר קיצונית, יופעלו בה ביד רחבה אמצעי-פרסומות חדישים. שיטת-הבחירות תסתמך במידה רבה על גילויים של מק-רי-שחיתות, וכל הצדדים ישתדלו לנצל עד כמה שאפשר את העתונות הבלתי-תלויה הגדולה, הנקראים עלי-די קוראים חסרי הגדרה מפלגתית סופית.

● **אל תחכה לשום הפתעות גדולות ב-מוצאי יום הבחירות.** קרוב לוודאי שייצוגה של שום מפלגה לא ישתנה ביותר משלושה צירים. השערה מתקבלת על הדעת: מק-רי תגדל במקצת לאחר האירוד עם סנה והעליה ברחוב הערבי.

● **דור בן-גוריון יחזור השנה לבמה הפו-ליטית, כמנוצח במלחמתו הפרטית עם מנג-נון מפא-י.** אחרי כשלון הרעיון שאפשר להגיע אל העם מעל לראשי עסקני המפלגה, יצטרך בי. ג'י. להת-פשר עם המנגנון ולהיות תלוי בו, אם יש ברצונו להיות ראש-הממשלה הבא של ישראל.

● **כוחה של ההתיישבות העובדת יגבר בתוך מפא-י** לאחר שעסקני המפלגה הסכימו לכך כדי לחזק את המעמד המוסרי של המפלגה בעיני הבוחר. כמו מן העסקנים הזקוקים לכך ביותר ינסו לסהר את מעמדם עלי-די הצטרפות פורמלית זמנית לקיבוצים.

● **גם הקואליציה הבאה תושחת על ה-**

בוגארט ב.מרד על הקיין הצלחה לקופה

ברית בין מפא-י והצ-י, תוך התגברות קטנה של הצ-י. אין סיכוי רב לקואליציה פועלית, עלי-אף ניי תוחיכם של כמה מנהיגי מפ-י ורצונם של כל מנהיגי אחדות-העבודה.

● **המצב הכלכלי במדינה ישתפר לקראת הבחירות ויוחמר מיד אחריהן.** למשך חדשים אחדים יחוסל כמעט לגמרי חוסר-העבודה, מתוך מאמץ הממשלה והסוכנות שיגייסו באופן מלאכותי סכומים מיוחדים לצורך זה כדי להוציא את הרוח ממפרשי ה-אופוזיציה.

● **הפסקת-נופש מלאכותית זו תאלץ את הממשלה הבאה לנקוט מיד בצעדים הדרושים כדי להתאים את המשק למציאות הקשה.** בין השאר: אין להתעלם מן האפשרות של הפחתת ערך הכסף, שתבוצע עם החלפת השטרות ל-אחר הקמת הבנק הממלכתי. דרכי הביצוע האפשריות: החלפת השטרות הישנים בשטרות קטנים יותר; או הס-לת מלחתי-החובה על הכסף המוחלף.

● **לא יחולו שינויים רציניים בהרכב ה-שלטון המקומי.** אבא חושי יוסיף לשלוט בחיפה, אולם למרות הנצחון הכמעט-בטוח של הצ-י בתל-אביב לא יעמוד חיים לבנון בראש הרשימה והעירייה.

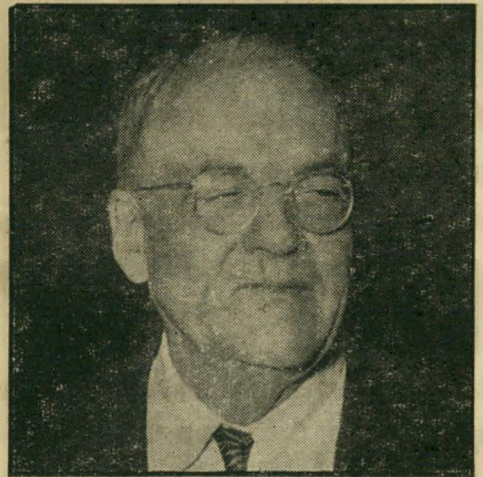
● **השנה יופיע עתון יומי חדש** של אחדות העבודה. מלבד זאת לא יחולו שינויים בשטח העתונות, מלבד הופעת מספר לא קטן של כתבי-עת קיקיוניים ש-אתה לא תרגיש בקיומם.

● **מהפכה עשויה לחול ביחס לאחת המ-חלות הממאירות ביותר, שיתוק הידרים,** אם יצליח הנסיון ההמוני שנעשה השנה בתרכיבו של חדר-סאלק. כן תתרכז הרפואה בהתקפת-מצח על הסרטן.

● **צפה לכך שבכמה מקומות בעולם יופ-עזו תחנות כוח חשמליות מסחריות מופ-עלות בכוח האטום,** וכי גם במדינת ישראל תחול

התקדמות מסוימת בשטח זה. אחרי התחנה הראשונה בברית-המועצות, תוקמנה שתי התחנות הבאות בארצות-הברית ובבלגיה.

● **העונה המוסיקאית תחיה השנה דלה**

דאלס בישראל נשק לערבים

● **בארץ, בגלל נסיעתה של התזמורת הפילהרמונית לסיי-בוב באירופה.** הפער יעודד גופים מוסיקליים מבוססים פחות, כמו תזמורת קול-ישראל, תזמורת חיפה והקונצ-רטיים הקאמריים במוזיאון תל-אביב לנסות למלא את ה-חסר עלי-די שיפור תכניותיהם. במיוחד מתכוונת לעשות מאמץ תזמורת קול-ישראל, תמוין את המנצח היינץ פרוידנצל כמדריך קבוע, תעשה נסיון לכבוש את הקהל התל-אביבי.

● **הצגות הקופה הגדולות של השנה ה-באה בתיאטרון יהיו קואבלאן בקאמרי והמרד על הקיין בהבימה.** להצלחה מסוימת יזכה גם חוה ואני של אהרון מגד בהבימה.

● **במרכז התענינותם של חובבי התיאט-רון השנה תעמוד חנוכת בנינו החדש של התיאטרון הקאמרי ברחוב נחמיה, תל-אביב,** המבטיח חידושים חשוב-בים, טכניים בעיקר, הן לנוכחיות הקהל והן להצגות עצמן.

● **אחוז המחזות המקוריים יהיה יותר גדול מאשר בשנה שעברה,** אולם יותר מזה ייכתבו מחזות חדשים, לאור הצלחתם היחסית של המחזות שיוצגו.

● **קרוב לוודאי שתיאטרון המטאטא ית-פורר** סופית השנה, לאחר שמזה שנים מספר הוא גוסס בגלל מחסור בחומר מתאים, ועויבת השחקנים הוותיקים והטובים ביותר.

● **האופירה הישראלית לא תחדש השנה את הופעותיה,** בגלל קשיים כספיים וחיכוכים איי-שיים. כן אין להניח שתצליח לעלות על הבמה האופירה העממית החדשה, שעל ימודה הוכרז לפני חדשים מספר.

● **שום שינוי לא יחול בשיעמום הרגיל של קול ישראל.** עובדיו הוותיקים חולמים אמנם על תכניות מרחיקות-לכת, אך אין כל סיכוי שהן יצאו לפועל.

● **הצדחות הקופה הקולנועיות בשנה זו יהיה שלומית (ארצות-הברית), לוקרציה בורגיה (צרפת) והמרד על הקיין (ארצות-הברית).** שלומית תעורר עניין בגלל הצינור הממושך, לוקרציה בורגיה כולל תמונות עירום נועזות, שיקוצצו אמנם עלי-די הצנזורה, המרד על הקיין, מלבד היותו סרט חזק כשלעצמו, יגרה את הקהל להשוותו להצגת התיאטרון. סרט אחר שיעורר סע-רה עולמית: סרט חדש של ציירלי צאפלין נגד מק-קארתי.

● **אין להניח שיובאו דארץ השיטות ה-קולנועיות החדשות,** המצריכות שינויים יקרים במב-נה האולמות והמסכים, כמו הסינמסקופ והסינרממה.

● **צפה למספר גדול יותר של סרטים יש-ראליים קצרים,** בעיקר עובדתיים, הודות לחוק החי-דש המחייב את בתי-הקולנוע להציגם. טוב הסרטים הללו יהיו דוברי עברית.

אורות הבמה (ארצות-הברית)

נשחקים אסירים (צרפת)

★ תשי"ד הסרט הטוב תשי"ד ★

קיון המזדקן שאיש אינו רוצה בו יותר, המוצא טעם וערך לחייו בהפחת אהבה ה" חיים בטרי, (קלר בלום) הרקדנית אותה הציל מהתאבדות נבחר על ידי העולם הזה כשחקן השנה. סרטו, שגם הפעם, הופק, בויים ותורסר על ידו, היה אחד הסרטים האנושיים והנוגעים ביותר ללב שנראו אי פעם.

הצגת סרט זה נאסרה בכמה ממדינות ארצות הברית, בה אין צ'אפלין הליברלי מקובל ביותר.

סרט אנושי גדול אף הוא היה משחקים אסורים של רנה קלמנט, שתאר את הש" פעת המלחמה על ילד וילדה רכים, הנחש" סים למשחקי-המוות והקבורה, הורגים חיות ורמשים כדי למלא את בית-הקבורה הח" שאי שלהם. על אף נושאו העצוב לא היה משחקים אסורים מדכא. היו בו קטעים במי" מים ונוגעים ללב, ולעתים אף הומור קו" דר. המבוגרים בסרט נראו בצורה מגוחכת מדי, כאילו דרך עיניהם של הילדים, גבורי העלילה.

בריג'ט סוסי הפעוטה בת השש, ששיח" קה בצורה כה פאתטית את תפקיד הילדה היתומה, נבחרה כשחקנית השנה, למרות

שחקנית השנה
בריג'ט פוסי

שחקן השנה
צ'ארלי צ'אפלין

מאת סילבי קשת

חיים, פניונות אינדיאנים ורגלים התעור" ספו מעל לראשו של הצופה הישראלי, שראה שלשה סרטים גרועים בשלשה ממ" דים. הסרטים: מבצר סי, המוזיאון ועמק הגבורה, על אף החידוש שבהם, לא היו הצלחה קופתית מסחררת. הקהל בא ראה והיה אדיש. היה צורך ביותר מכך כדי למשוך את חובבי-הסרט: הסרטים, משחק ובמיו טובים שנמצאו דווקא בסרטים בני השיטה הדורממית העתיקה. סרטים טובים מסוג זה לא חסרו בשנת תשי"ד.

כארבעת הסרטים הטובים ביותר כחר העולם הזה בסרט אמריקאי אחד, שניים צר" מתים, ואחד יפאני.

האדם הקטן

אורות הבמה, סרטו הגדול האחרון של צ'רלס צ'פלין, נשאר משך 20 שבועות על המסך התל-אביבי, משך אליו רבבות צו" פים, שמאות מהם ראוהו יותר מפעם אחת. כדרכו כריב סרטי, היה צ'פלין גם באורות הבמה האדם הקטן הנאבק לחיים טובים יותר. בעד משחקו הנפלא כקלבירו, המר

תשי"ד * הסרט הרע תשי"ד

המוקיון (ארצות-הברית)

מסלינה (איטליה)

ראשומון ויפאן

שכר האימה וצרפת

הסרט הטוב תשי"ד ★ הסרט

לאחר דליקה באחת מבירות הנפט הנמצאות במרחק רב מן העיר. כל אבן נגף קטנה, נדנדו קל, עלולים להעיק את המכוניות ואת יושביהן. תוך כדי נסיעה מתגלה גם אופיים האמתי של המסתכנים. ישנם גילויים של גבורה עילאית, חברות, פחדנות והעזה של ארבעת הגבורים.

עיבוד. תיקון. פחד

סרטים אחרים הראויים לציון היו: מרתה ועד עולם, מעובד ומתוקן לפי הבסס סלר של גיימס ג'ויס, מאחר ששלטונות הצבא האמריקאי דרשו כמה תיקונים יסודיים בעלילה הדנה בחיים המנוונים וחסרי התוכן של חיילי צבא הקבע האמריקאי ב' הונולולו ערב ההתקפה על פרל הרבור. על אף התיקונים (השמטת הקטע החשוב על המשטר האיום בכלא הצבאי, העמדתו לי משפט צבאי של הקפטן הולמס, שבספר עלה בדרגה, החלפת ביר'הונות למועדון פגישות והשמטת ניבולי הפה), נשאר הסרט חזק הודות לבמאי המצויין של פרד (בצי הרי יוט) זיגמן ומשחקם של ברט לנקסטר, מונטגומרי קליפט, ופרנק סינטרה, שהיה גלג בפעם הראשונה כשחקן דרמתי מעולה.

שחקנית-משנה השנה
גלוריה גראהם

שחקן-משנה השנה
ג'ון גילגוד

גילה הרץ. לא היתה זו ילדות-פלא מן הסוג של שירלי טמפל, בשער מסודר בבקבוקים, הרוקדת ושרה כקוף מאולף. היא התנועעה, שיחקה ובכתה בצורה כה משכנעת עד כי העלתה דמעות בעיני הצופים.

ראשומון, לפי ספרו של הונסוקה אקיר טגבה הוציא את יפאן מאלמוניותה הקולנועית. הסרט שהצטיין באיכות טכנית ו' צילומית גדירה, היה בעל צוות המשתתפים הקטן ביותר בתולדות הסרט. העלילה דנה על האמת, במידה והיא קיימת בכלל, הרי אתה ארבע גירסות שונות של הנוגעים בדבר על מעשה אונס ורצח בחורשה. אף גירסה לא התאימה לשנייה.

שכר האימה של הנרי (העורב) גורג' קלור זו היה יצירה קולנועית מושלמת מכל הבחינות. עלילה הבאה לבטא רעיון מסוים, בימוי מצויין מתח עוצרי-שימה ומשחק טוב.

עלילת הסרט המתרחשת באחת הארצות הדרום-אמריקאיות הנמצאת תחת השפעת אליהנפס מארצות הברית דנה בגורלם של ארבעה אנשים שניסו להחלץ מן הגיהנום אליו נקלעו, על ידי נהיגה מסוכנת בשתי מכוניות הנושאות ניטרוגליצרין, שנועדו

ש"י"ד ★ הסרט הרע תשי"ד

מאדאם דה... (צרפת)

דו-קרב לאור השמש וארצות-הברית

סרטים עלילתיים: אבן על כל מיל של הסרטו נסתיימה זה כבר, נמצא בעבוד ויוצג רק בשנה הבאה, ובשנה 24 אינה עונה הנמצא עדין בשלב של סיום. שחקני ה' סרטים ובמאים נוספים את התקנה כי שני סרטים אלה לא ידמו לאחיהם הקודמים מן האסכולה של אחרי-אלפים-שנה.

מסכים

המהפכה נגד "המראה השטוח" של הסרטים הורמזורים, נכנסה לשנת הרביעית. כמה מן השטות הקולנועיות שנוצרו כדי לגרום את הצופה ממכשיר הטלביזיה, שבקו חיים, כסינרמה ו-3 ממדים. הקהל שבא בתחילה בהמוניו להציץ דרך משקפיים באשליה אופטית פשוטה, מאס באריה היוצא מן הכד ומתיישב על ברכו העדינה, בעכבישים המטיילים על פרצופו, וביפה פיות המתובללות המתהלכות הלך ושוב, כשהן מנענעות את כל האנטומיה שלהן.

לא עזרו גם סרטי אלימות חסרי-עם, גוסס, נשק אותן וירה בהן" שהופיעו בזה אחר זה על המסכים האמריקאים. התניף אף הוא חדר למשור.

הצופה החל להסתכל אחורה בנעוגים, להזכר בסרטים הודו ממדים הטובים, ללכה לראותם בבתי-הקולנוע מאחורי הפינה. הי סרט הזר הטוב בשיטה העתיקה, היווה את מתחרהו הרצוני ביותר של הסרט האמריקאי המנופח. הוליבוד עיינה מחדש במדיניות. המגוולים הגדולים מגיעים לאט לאט למסך קנה כי הממד החשוב ביותר הוא הסיפור.

הסרם האימלקי

איטליה, שהפכה להיות מרכז הסרט האירופי, ואחד הורמים החשובים בשוק, תצטרך עתה לעמוד בפני אותה בעיה. נישואי תערובת קולנועים איטלקים-אמריקאים, איטלקים-צרפתים, שנעשו על חק ציב גבוה, כוכבים מפורסמים ועלילות מופצות הורידו את רמתו של הסרט האיטלקי הטוב. איטליה מוצפת הולרים החלה לבחול בנסים במיליון, שתי פזויות תקוה וגונבי אופנים. היא רצתה יפה פיות, קימורים ומלודרמות. הכסף האמריקאי ספק לה ואת בשפע שהחל גורם לבחילה בקיבותיהם אנינות-הסעם של אנהבי הסרט.

על המוסד הקרוי גינה לולובריגידה מאיי מת עתה התמוטטות עם צלילתה החדשה של האשה ואז תעמוד בסיניסטה בעיה קשה: במה למלא את החלל?

השוק שאבד

במשך השנה גססו לאיטן תעשיות-סרטים אירופיות ודרום-אמריקאיות שונות. תע' שית-הסרטים השוודית, שנחנה לעולם את גרסה בארבו, ויוקה לינפורס ואינגריד ברגמן, שבתה מעבודתה משך מרבית ימות השנה. המצב בתעשיית הסרטים הדנית היה חמור לא פחות, למרות העובדה שהיא הפיקה בשנים האחרונות כמה סרטים אנושיים גדולים כגון יטה, ילדי הרחוב. הסרטים המקסיקאים, הבראזילאים והארי-גנטינים נמצאו אף הם בשפל. על אף ההון האמריקאי, שהוזרם לעורקי האולפנים הלאטונים.

לעומת זאת ראתה שנת תשי"ד פריחה שאין דוגמתה באולפני אסיה. הוליבוד איבדה את השוק הגדול שלה ביבשת סין, לאחר שאסרה ממשלת סין העממית (רק השנה) על יבוא סרטים אמריקאיים. הסתפקה בסרטים המקומיים ובתוצרת ברית-המועצות. תעשיית-הסרטים ההודית עלתה למקום הי ראשון בעולם מבחינת הכמות, דחקת את כל הסרטים הזרים. ואף החלה לייצא סרטים צבעוניים-אפיים לארצות הקיסרות הבריטית.

אולם השיגשוג גדול ביותר חל, ללא ספק באולפני-יפן. יפאן היתה גם המדינה האסיאתית היחידה, שעשתה מאמצים רציניים לכבוש את שוק הסרטים העולמי. אחדים מנסיונותיה, כגון ראשומון וג'יגו קומון הוכתרו בהצלחה. אחרים, כגון פרשת אנטאהאן, שבויים על ידי אמין-הבימור הגרמני, גיוף פון שטרנברג, לא משכו את לבי-הקהל. אבל דבר אחד היה ברור: אם ימשיכו תעשיות אירופה ואמריקה בלבן סין גם בשנה הבאה, לא יצלחו לפתור את בעיית הסרט הנכון לקהל הנכון, עלול מרכז ייצור הסרטים לעבור מזרחה.

בצהרי-יום, מערבון מעניין, אף הוא ב' במיון של זיגמן צולם במינימום של זמן הוצאת ותסאורות. גרי קופר, הביע, ב' משחק עצור את האיש, הפחד ותוסר האור נים בגלל החובה המוטלת עליו.

שייקספיר מצא לעצמו מתרגם קולנועי טוב בגיוף מנקיבין, שעשה מיליון קיסר את הסרט ההוליבדי הטוב ביותר על נושא שייקספירי. פרט לדיסונאנס ב' נאומו בניב אמריקאי של מרלון בראנדו כברוס, היה המשחק מצויין. גיון גיל-גוד, שחקן-במה שייקספירי בעל ותק, ששיחק להפליא את אקסיוס התככן ימר הנפש, בטא את שורותיו בדיקציה מופלאה, נבחר על ידי העולם הזה כשחקן הי משנה של השנה.

כשחקנית המשנה נבחרה גלוריה גראהם, בעלת ההופעה התחולית בשל משחקה גונב הסצנות בנבל היה האיש כיפהפיה דרומית קלת דעת ובפחד מוות כמתכנת רצח הסרה לב.

בקארי, של חיליאם חיילר, איבד את הי אחות של תיאודור דרור וכמה מן הבעיות הכאובות בספר, כקטע בו משתתף גבור העלילה הרסטוד כמפיר שביתת-השמליות, והתאבדותו של זה, אולם למרות זאת היה זה סרט חזק הודות למשחקם של לורנס אוליביה כהרסטוד המשליך מאחורי גח משפחה ועמדה בחיים כדי לזכות בגניסר גיוס שהיתה קארי מלבבת.

חיילר הוכיח את כשרון-הבימיו שלו גם בחופשה ברומא ובסטלאן 17. חופשה ב' רומא פרט לעלילה עדינה ומלבבת, הביא גם רוח רעננה בדמותה התמירה והמק סימה של אודרי הפבורן, הנערה ממוצא הולנדי-אירי, שבעד משחקה בסרט זה, שי היה הראשון בתפקיד ראשי, קבלה את הי אוסקר של השנה.

העולם הזה בחר בה כתגלית השנה.

עגילים, דוקרב ומוקיון

איטליה שהחלה ללכת בעקבות הוליבד, בהפקת סרטים רכרוכיים, סנטימנטליים או סרטים היסטוריים בעל המוני משתתפים, העניקה את אחד מסרטי השנה הגרועים במסגרת, יצירתו של קארמינה גאלונה, סטיל ב. והימיל האיטלקי, שהראה את הרפתקאותיה המשעממות של קיסרית נימי פומיני (מריה פליקס) בצורה אוילית עוד יותר מקוואדרי.

לא הרבה פחות גרועים היו אנה, שי משך את הקהל התלאביבי את אותו מספר השבועות של אורות הבמה, בגלל סילבאנה מגנו, וכן ללא הוריס סוחס דמעות, שזכה אף הוא להצלחה קופתית גדולה.

לא משתייכים לקבוצה זו שתי פרומות תקווה סרטו האופטימי של רנאטו קאסטלני, מן המהוקנים האחרונים באסכולה הניא-ריאליסטית, וולקנו שכדאי היה לראותו רק בגלל אנה מניאני.

מקס אופולס במאי המעגל והתענוג עשה ממדאס דה... כרט מנופח, סנטימנטלי שי חסרה בו הדקות והאספרי הצרפתיים, שי ציינו את שני סרטיו הקודמים, על אף גור כחותם של תוחתים קולנועיים כבדים כי שרל בואייה, דניאל דריה חיסוריו דה סיקה, לא הצליחו שקריה של מדאס דה... ונידחתם של עגיליה להוציא את הצופה מאדישותו.

דוקרב לאור השמש, סרטו הלא-ביותר חדש של דוד או. סלוניק הצטיין בהפרזה של צבעים, משחק ויצרים, הראה בצורה ילדותית וחסרת-טעם את אהבתם החוטאת של פרל שאבו, נערה ממוצא מקסיקאי (גינפר גיוס) ובנו הפוחז של בעלת-החיה גריגורי סק היה אמנם גברי ומושך מאד, אולם רמת משחקו לא היתה טובה יותר מזו של הסרט כולו.

נסיון נפל מגוחך לעשות אורות הבמה משלה, הראתה הוליבד בהמוקיון — סרט אודות מוקיון הנרפא מיאושו ושכ רותו בגלל עינו התמימות ואמנותו ב' חיים של בנו הקסן, מת באיפור על פניו, על הבמה, כי ההצגה חייבת להמשיך.

רד סקלטון, קומיקאי בעל קאליבר מצומצם ניסה, לשוא להראות כבן-דמות-היגון, עורר רחמים לא בגלל הדמות אותה גילם, כי אם בגלל נסיונו הנואש.

משך שנת תשי"ד הפיקה ישראל שני

**למעט
כנסת
זבלס
שרון
זחסיגריה
החדשה
שלנו
רקורד
ולכל
בתישראל**

**שנה טובה
ואכארכי**

ביח"ר לסיגריות "לוד" בע"מ

חאפרה עם

**ניסס
קסטיל**

תוצרת סומר-יצהר

נוק-אוט!

לינדול

משמיד פשפשים, מקקים, נבלים
זבובים ויתושים

ארנקים

תיקים ילקוטים
ודברי עור ופלסטיק
במבחר גדול
נחלת-בנימין וז, תלאביב

צ. ב.

ארגון אשראי בע"מ

רח' אחד העם 11 טל. 67297

**ירח החגים-
ירח הדבש-**

מנהג הוא בישראל
להעלות דבש על שולחן המשפחה
כסמל לשנת כח ובריאות

דבש

266-8611 מנין מבריא

אודרי הפבורן

(ראה עמוד)

לא מיניבר, ולא די סג'ו

אודרי הפבורן איננה משתייכת לשום תבנית הוליוודית. אין היא טיפוס של אשה פטאלית כמרלן דיטריך, לא בת השכן כי דוריס דיי, לא מיסס מיניבר ולא מיסס דיי ג'יי. אפילו אישים הוליוודיים קשוחים שראו כוכבות באות והולכות, מתקשים לגדיר את אודרי. המפרי בגורם הגנטי הנדיר מונה אותה "איילה" או "צפור". הבמאי ג'ון הוסטון מכרז בגילורילב: "אתן רג' ליים דקות, ידיים רכות, והפנים הנפלאים..." ביילי ווידלר שבים את סרטה השני סבריינה התנבא: "נערה זו תעשה את החזה השופע לנחלת העבר".

לאודרי יש הכשרון הטבעי ליצור גשר של חיבה ואהדה בינה לבין הקהל. כוכבות מבוססות רבות רואות בה סכנה חמורה ל"אסכולת הקימורים" בתנועה מתמדת שלהן.

כבר במבחן הבד שלה הקסימה אודרי את אל"ף פרמונט שראו את הקרנתו. הבמאי ויליאם ויילר השתמש בתכסיס לא ביותר הוגן כדי להפיק ממנה את אישיותה האמיתית. כאשר נוכח שהיא משחקת במבחן את תפקיד הנסיכה בעצבנות ובמבוכתמה, הורה לבמאי שביים את המבחן, להמשיך בהפעלת המצלמה אחרי הסצנה. כאשר נש' מעה המלה "חתוך!" ישבה אודרי במיטתה הנסיכית בטבעיות מלבבת כשהיא חובקת את ברכיה ומחייכת בחן.

קשר בנעליים

לא היה זה סרטה הראשון של אודרי. היא הופיעה, קודם לכן בתפקידים פעוטים בסרטים אנגליים. ובסרט צרפתי אחד בשם נלך למונטה קרלו. כאשר צולם הסרט ב' מונטה קרלו, הבחינה בה קולט, הסופרת ה' צרפתית שנפטרה בימים אלה, החליטה לתת

בשנת תשי"ד, כמו בכל שנה אחרת, סערה בהוליווד קלחת המאורעות הקולנועיים. חיים נבנו ונהרסו. כוכבות עלו וירדו. ריטה היוורת חוללה סערה במחול שבעת הצעירים שלה בסרט שלומית ובנישואיה עם דיק היימס. ג'ין ראסל חשפה את עצמה יתר על המידה בסרט ג'ורה צרפתית, נכנסה ב' קרב עם הצנוניה. טרי מור הפכה ב' לילה מאחות קטנה למלכת סקסאפול, לאחר ש' הופיעה בסרט שובי שבע הקטנה. מרילין מונרו הפסיקה את הכרזותיה על סלידתה מפני חזיות, הפכה לאשה מיושבת בדעתה לאחר נישואיה לכוכב הבייבול, ג'ו די מג'יה. רקדנית שרי נורת חוללה סערה, לאחר שהופיעה בסרט פורנוגרפי.

אולם אף לא אחת מאלה היתה ראויה לתואר כוכבת השנה. גם כוכבות המחול ה' מוסרט, לודמילה טשרינה ולסלי קארון לא היו ראויות לתואר זה: הן שיקפו רק את המציאות ההוליוודית הרגילה — את ה' חיים והמעשים שנמשכו משנה לשנה. לא היה בהן כל חידוש.

החידוש היה רק באחת מתושבות עיר הסרטים — תושבת חדשה למדי. היתה זאת נערה דקה כעופרן, בעלת עיני איילה והליכות פרחתיות ומלכותיות גם יחד, שהקסימה את העולם כולו בסרטה הראשון, ה' כיחה כי הסקסאפול לבדו אינו מספיק — ההצלחה מצריכה גם כשרון וקסם אישי. **אודרי הפבורן** עשתה מסרט בעל ה' נושא הבנאלי למדי של ויליאם ויילר חופשה ברומא סרט מקסים ונעים. חוצפה, אדנות, אושר, התמרדות ועייפות חלפו על פניה המופלאים בזה אחר זה. אודרי, ב' תפקיד הנסיכה אן, אינה שוכחת את יצירה בוחה אפילו שעה שהיא מסתפרת, מלקקת גלידה ברחובות, או מלבישה גיטרה על ראשו של בלש בקטטה. היא נראית מלבבת אפילו כאשר שעה פרוץ ובגדיה רטובים וקמוטים.

סינור עיניים. כבר בסרטה הראשון חיפשה ברומא, משכה אודרי את תשומת לב הקהל, סינורה אותו בקסמה ובכשרונה.

צוואר-ברבור: יש לה הצואר הנקי ב' יותר בהוליווד ו' הכריזה עליה בהתפעלות נערות המלחמה של אולפני פרמונט הענקיים.

בלב, בגדים והחלשות: בין הופעותיה על הבמה ובסרטים מקבלת אודרי שעו' ריבלט, רוקמת בגד' מקבלת החלשות.

לה את תפקיד ג'יגי בגרסה המומחזת ה' אנגלית של סטורה הידוע שעמד להיות מועלה על במת ברודוויי. אודרי הוחתמה על חוזה ונשלחה לניו יורק. תוך שבוע הוח' תמה גם על חוזה הוליוודי עם פרמונט. תערובת מעניינת זו של דם הולנדי ו' אירי התגלתה כתבלין שהוליווד היתה זק' קה לו, זה שנים רבות. אודרי, בתם של אצילה הולנדית ואב אירי, שהתגרשו כש' היתה בת 10, לא היתה מאושרת בילדותה. מיר עם גרושיו, הצטרף אביה למפלגתו של מוסליי הסאשיסט, ואודרי נשארה עם אמה בהולנד. המלחמה מצאה אותה שם. היא למדה פעמיים בשבוע באלט, היתה מעבירה, בדרכה לבית הספר קשרים של המחתרת ב' תוך נעליה הקטנות. מאוחר יותר, כאשר התקדמה בריקוד, היתה עורכת יחד עם חב' רתה שפרטה על ססנתר, הופעות, שאת הכ' נסותיהן היו מקדישות למחתרת.

הרעב לא פסח גם עליה. גם היום היא אוכלת בלהיטות רבה שוקולד ודברי-מתיקה אחרים שחסרו לה בתקופת ילדותה.

מבעיות וג'רי לואיס

אחרי המלחמה חזרה אודרי לבאלט ב' יתר מרץ. היא עברה עם אמה ללונדון, נ' כחה כי לא תהיה רקדנית גדולה בגלל ה' שנים שהפסידה. היא החלה לחפש עבודה, נתקבלה כנערת מקהלה ברביו מוסיקלי ב' מועדון-לילה. צלם מסחרי הפיק את תמונ' תיה בכל אנגליה כפרסומת למוצר חמרוקים מסויים. בינתיים המשיכה בלימודי-הבאלט ו' קבלה שעורים בדורמה אצל פליקס איימלר, שהיה מדריכו של צ'רלס לוהטון.

בנובמבר 1951 הופיעה אודרי בג'יגי ב' תפקיד הראשי. למחרת הצגת הבכורה ק' שט שמה את כל העתונים. אפילו המבקרים הציניים ביותר הוקסמו מאישיותה. אולפן פרמונט שהחתים אותה זמן קצר לפני כן, עכב את התחלת הסרט בעל התקציב של 2 מיליון דולאר בתקווה שהמחזה לא יחזיק מעמד למעלה מחודש, מנהליו הוכרחו לס' בכ את אודוליהם משך חצי שנה, בזמן ש' צופים נלהבים נאנחו או חייכו למראה ג'יגי שהתנועה בקלות ובחן מפתיעים על ה' במה.

ההצלחה הפתאומית לא סיחררה אותה. טב' עיוותה לא אבדה לה. היא מסוגלת לחקות את העויות של ג'רי לואיס בצורה ה' גורמת לאנשים אשר סביבה להתגלגל מ' צחוק, או לנהל אספת עתונאים בפשטור מעוררת כבוד כאילו עסקה בכך כל ימ' חייה.

חופשה באירופה

גימוסיה מלידה של אודרי, שנות העבודה הקשה והמצוקה שגרמו לה להתבגר לפני זמנה, נתנו את אותותיהם בחופשה ברומא. הסרט שצולם על רקע רומא העתיקה וה' חדשה היה נעים ומבדר. גרגורי סק ואוי אלברט היו מסגרת נאה, אולם התמונה היתה אודרי. "לעזאזל!" טען איש-הוליווד ידוע "הנסיכה החוזרת לכת המלכות שלה... אין זה נורא כל כך כאשר אתה חושב על כך, אולם הדבר שבר את לבי. אותה נערה היא קוסמת קטנה".

אחרי חופשה ברומא שהביא לה את ה' אוסקר, הופיעה אודרי בסבריינה, החליפה את כמת הצלומים בכמה תיאטרונות, שחקה את תפקיד נוספתיהם של אנוי באונד'ן. הצלחתה הביאה עקבותיה הופעות לאין ספור בראיונות, מסיבות-קוקטיל והופעות אישיות ברדיו וטלביזיה. היה עליה להשיב למבול של שאלות אויליות כ'מהי ההרגשה להיות כוכב, מיס הפבורן? או "האם אפי' שר לחבר נישואין וקריירה מיס הפבורן?" אודרי עברה את המבחנים המענים בחן של נסיכה ובכשרון של דיפלומט. היא יכלה לדבר בפשטות על ארוסיה המוסורים למיל' יונר הבריטי ג'יימס הנסון, להתלוץ ב' קלילות על שניה הבלתי הוליוודיות, לקבל מחמאה כלאחר יד, להמנע בעדינות, אך ב' תקיפות מלענות על שאלות סקרניות מדי.

מיר עם סיום הופעתה באונד'ן, הוכיחה אודרי פעם נוספת את אוייה העצמאי, ה' ליטה לצאת לחופשה של שמונה חדשים לאירופה, לא להופיע בכל סרט בתקופה זו. הסיבה: היא אינה רוצה ליהפך, תוך זמן קצר לפקעת עצבים, כרבות מאחיותיה למקצוע.

הסכנה שנשקפה לאודרי מהוליווד היתה מועטת. גדולה הרבה יותר היתה הסכנה, שהיוותה אישיותה של אודרי לקיומו של הסקסאפול ההוליוודי.

הקדמה מאוחרת

המסיבה היתה נפלאה. מי לא היה שם. כוסות הורמו ללא הרף, לחיי ולחיי יקירי ולחיי האופנוע ולחיי הספינות הקטנות שבדרך. אנתוני נוסעים לעולם הרחב, משאת נפש כל ישראלי, מעפולה עד מתולה. קיקי הוא מהנדס, שנטל חופשה לטיול, הסכים להילחם אלי לאירופה. אני נוסע להיות כתב משוטט באירופה. מי לא היה כתב משוטט באירופה? יוסקוביץ מרים את כוסו לחיי שני הבוגדים. הוא צודק, אבל מה אפשר לעשות? על האניה, בעודי עומד ומשקיף על חלפת הים האלוהי של הומוירוס, יש לי פנאי לרוב להרהר במלאכה שהוטלה עלי, מלאכת כתב משוטט.

בדרך כלל מתחלקים הכתבים שלנו בחוף לארץ לשני סוגים: הסוג האינטליגנטי והסוג המשפחתי. לסוג האינטליגנטי משתייכים העיתונאים המשכילים, כתביה העיתונים המכוונים אל הקריקטורות של העיתונים המכוונים, אלה שבינם מלא אנציקלופדיות, כיש, הנוגעות בכל דבר חחת השמש, עד שאין להם מקום להניח בו מילון עברי או ספר תנ"כ קטן. זה מסביר, אגב, גם את העברית שלהם, שהיא מעין עברית-כיס. הללו באים לאיזשהו מקום, נאמר לוקסמבורג, שוהים שם חצי יום בדיוק, במלון מכוונ עד כמה שאפשר, עונדים עניבת-פרפר שחורה על תלבושת-הערב, ניגשים ללשכת-עיתונות-החוק, מקבלים שם קומוניקט רשמי, ומיד כותבים מאמר ארוך על בעיית התעסוקה לקשישים בלוקסמבורג, ונוגעים קלות, דרך אגב, באמנה האטלנטית, בצבא האירופי, ובהשפעתם על בעיית התעסוקה לקשישים בלוקסמבורג. במאמרים אלה אפשר למצוא את כל עודפי מחלקת הסטטיסטיקה באותה ארץ.

בדרך כלל, חובה היא להודות, יש משהו במאמרים הללו, אבל מאמרים כאלה אפשר לקרוא ב"אקונומיסט" וב"ג'ו סטיטסמ" ובעוד כמה תריסרי עיתונים. וכל מערכות העיתונים בארץ מלאות מחרגמים חרוצים המאמרים אלה, העולים בדרך כלל ברחמם ובסגנונם על אלה של כתבינו. לשם כך אין צורך לשלוח חלון לארץ כתבים העולים בדביוזים, ולהצמיד להם את התואר "ישראלי". חוק מהבערות היחסית, אין שום דבר ישראלי או אישי בכתבות שהם משגרים.

הסוג השני, המשפחתי, הוא יותר צנוע וחביב. אליו שייכים אלה המודיעים לקורא הישראלי הנבער מדעת שלאטיליה באמת צורת מגן, וכי האיטלקים אוכלים ספגטי, ובלונדון שורר ערפל כבד כרוב ימות השנה. אנשים כאלה ראויים לעבוד רק לצרכי המגביה. ישנו כמובן גם הסוג האינטליגנטי-משפחתי. אליו שייכים אלה המאשרים שלאטיליה צורת מגן, אך יחד עם זאת הם יודעים לספר רבות על הרקע ההיסטורי של אותו מגן, כפי שנרמז בכמה אנציקלופדיות. אלה נחשבים אצלנו למוצלחים ביותר — הם יודעים לכתוב על עצמם בחן כה רב, ויחד עם זה להוסיף כמה פרטים שימושיים על הסביבה, שהיא במקרה זה לא פתח-חוקה, אלא רומא.

אני משתדל בכל מאודי לא להימנות על כל הסוגים הללו, בתנאי אחד: שכל הרשימות הללו נועדו אך ורק לקומץ הישראלים הנבערים שטרם ראו את העולם הרחב.

בדרכי איטליה

מהרגע הראשון שהגעתי לאיטליה, הרגשתי שזוהי איטליה. הגענו לגינואה בחצות. ליל ירח האיר את הים החלק כראי בכניסה הנפלאה למפרץ. כל הנוסעים נרגשים, מצטופים על הסיפונים ועל גשר-המפיקוד. ההרגשה בדיוק כמו על סיפנית מעפילים המתקרב אל חופי הארץ. בעלי העין החדה רואים מרחוק את שלטי הפרסומות — פיאט, ציינצאנו, מרטיני. בנינים בני עשרים קומות. סירתו של הנחש מתקרכת. מושיטים לו חבל והוא קופץ בוריוזות על הסיפון. רואים מיד שהוא איטלקי — שערות שחורות חלקות משוחות בברילנטין. הוא דוחק אותנו בין ספינת-הפאר כריסטופורו קולומבו ואינו ספינת-פאר אחרת. נגבה יכולה להכנס שם כולה לתוך הארובה.

אנחנו באיטליה. פחד אלהים. איזה צעקות, רעש, מהומה, מכס, סבלים, מנופים, קללות, שוברים הכל, נהג טכסי תופס שלוש ישראליות וסוחב אותן למשטרה — הן לא רצו לשלם את המחיר המפולפל שקבע להן. לי לא איכפת, רק במדינה שלי אני רודף-צדק. באיטליה אין חוקרי-תנועה. אתה יכול לנסוע בצד שמאל של הכביש, בצד ימין, באמצע, להסתובב לפתע מבלי להשיט יד, להקיף כל כיכר מאיה צד שאתה רוצה, לצפור בכל עוז כאחת נפשך, וכל המרבה הרי זה משובח. מותר לך לנסוע בתוך התנועה הצפופה במהירות שבעיניך — העיקר שתהיה מבוסס. בכל קרן-רחוב עומד שוטרי-תנועה במדים לבנים, והוא דומה למין טוסקניני המנצח על להקת כלרינשיפה.

בבית-מלון בינוני נותנים לך חדר ענקי שאין כמאהו בארץ בכלל, גדול כמו חדר-אוכל בקיבוץ; מעלות שיש, רצפת עץ ממורקת, אמבטיה ענקית, מיטות גדולות כמו שיכון עממי. הכל באיטליה אחרת. אין קיוסקים ואין גזוז. אין רוכלים שמוכרים סמרטות ומברשות שינים ומכשירי-גילוח ושרוכי-נעלים. סגירות אפשר לקנות רק אצל הטאבאקי. וגם גפרורים. כוס סודה עולה כמעט שלושים גרוש. ליטר יין עולה פחות מארבעים גרוש. מהיום אני שותה רק יין.

בבוקר אנו יוצאים לסייר ברחובות. העיר יפה וחדשה. כל הרחובות והכיכרות מתוכננים. בכל רחוב — עמודים אחרים, קשתות אחרות, מוזאיקה אחרת. וכמובן שאין רחוב שאינו כולו עמודי שיש וגרניט, ואין מדרכה שאינה מוזאיקה, ואין קרן רחוב ללא מצבת-זיכרון, מורקת מימ או פסל. והכל צבעוני ומלא חיים. בכל פינה בארץ, המושכים את העין בשלל צבעים, שלטים עליונים ונקיון מופתי. כל באר, ומשהו המיוזם לו, משהו אישי שאין בבאר אחר — אף על פי שמגישים לך שם אותה סחורה — קפה אקספרסו משובח, שכמוהו לא ראינו בארץ. מה שנקרא כאן קפה הפוך נקרא אצלנו בגאחה קפה שחור או תורכי.

הפגישה הראשונה עם ארץ חדשה ועם עיר גדולה היא מדיהמה. קשה להסתגל לפיאצות הענקיות, לחשמליות, האוטובוסים החשמליים, המנהרות, הגשרים והכל ביחד. החלטנו להיות איטלקים. אנו נוסעים בתוך העיר במהירות של 100 לשעה, וכל האיטלקים עורכים איתנו מירוצי-התחרות — ענין של כבוד. שוטרי-התנועה עוצרים את כל התנועה, כדי לאפשר תחרות חזונה. כל השוטרים כבר מכירים אותנו. מה שמציל את האיטלקים מתבוסה הוא שפע היפהפיות ברחוב — אנחנו נעצרים מדי פעם בחריקה ומסתכלים אחורנית, ניצלים בנם, ואיזה איטלקי משיג אותנו בינתיים בתרועת-נצחון. אבל למה לדבר על איטליה — נדבר על האיטלקים.

הפגישה הראשונה שלי היתה עם בנק איטלקי. הרומן ארך שבועים בדיוק. הבנקה נאציזציה ז'אנריקולטורה שוכן בבנין שיש מפואר בן שש-קומות. מעליות חדישות מעלות אותך מקומה לקומה בין מסדרונות-שיש. השיש יותר זול באיטליה מחול. אני רוצה מאד לקבל את הכסף השמור כאן למעני מהרגע שהגעתי לאיטליה. פקיד אחד מעלה אותי באדיבות במעלית אל פקיד שני בקומה השנייה. הפקיד השני קורא למנהל. איש איתי יודע אנגלית. לבסוף בא פקיד שלישי ומעלה אותי עוד קומה במעלית החדישה. בא עוד מנהל, שומע את הענין וממליץ להעלות אותי עוד קומה. בקומה השנייה המנהל איננו. הוא מגיע, שומע, ומחליט שמן הראוי לספס עוד קומה. לבסוף נמצא האיש. הוא גורב מחצית השעה בתיקים ומצטער לומר לי שעלי לבוא מחר. גם מחר אין תשובה. אני נוסע לפירנצה, מבטיח להיות ברומא בעוד ארבעה ימים, אולי עד אז אוכל לקבל ברומא את הכסף? אולי.

ספורט

כדורת

שתיל חדש

הכדורת הינה ספורט עתיק שנולד במרחב עוד לפני 7000 שנה. אולם ברבות השנים התפשט ספורט זה על פני אירופה, התחבב ביד חוד על העמים האנגלו-סאקסיים, התפלג לעי נפיש-שונים: האנגלים שיחקו בכדורת על מגרשי-דשא פתוחים, שעה שהאמריקאים הקימו אולמות-כדורת סגורים בערים ובעיירות. במרחב נשכחה הכדורת כליל.

לאחרונה שב הספורט הישן-חדש וגשתל על אדמת-ישראל. השותל: מקס שפיץ, מנהל חברת התיירות פלטורס, יליד אפריקה הידרומית.

הרעיון להקים מועדון-כדורת בארץ נולד במחנה של שפיץ עוד לפני שנה, לאחר ששאל את ידידיו למקומו של מגרש-הכדורת הישן-ראלי — סוג הספורט החביב עליו ביותר — נוכח כי הכדורת אינה קיימת בישראל בכלל. הדבר הפתיע אותו: הוא ידע כי הסתלה כלל-דורים השחורים לעבר הכדור הלבן הנה מבדרת, משעשעת ומפתחת את השרירים יותר מסוגי-ספורט רבים אחרים. המסקנה היתה אחת: מועדון כדורת מוכרח לקום בישראל.

בעולם

אינדונזיה

קשה להיות נשיא

הרחובות הרחבים, שטופי השמש, של ג'קארטה, בירת אינדונזיה, היו עדים, השבוע להפגנות סוערות. אלפי נשים זרמו בורם אדיר לעבר ארמון-הנשיא, נשאו כרזות ענקיות, קראו קריאות בוז, ניסו לפרוץ את שרשרת השוטרים שניצבה לפני הארמון.

הנשים זעמו. סוקארנו בן ה-53 נשא את הריאטי, שחינה גרושה ואם לחמישה ילדים, רק לפני זמן קצר. טכסה-הנישואים מפואר לא היה כל הפרה של כללי הדת הימוסלמית, כי הנביא מוחמד התיר למאמיניו לשאת עד ארבע נשים. ואף על פי כן נתמלאו אירגוני-הנשים במדינה זעם. הסיבה: נישואי איי השניים של סוקארנו סנעו קשות באשתו הראשונה, פאטמאחטי, אשר היתה השלטת היחידה בביתו, משך שנים עשרה השנים היאחרונות.

ההפגנות הסוערות והחלטת אירגוני-הנשים להביא את הפרשה לדיון בממשלה, לא הוציאו את אחדד סוקארנו משלוחו הטיסור-סית. הוא הוסיף לשקוד על עבודתו המסור עפת, הודיע לעתונאי אמריקאי שנתקבל אצלו

שרה הכדורת ברמת-גן

ספורט מרחבי ישרן

לראיון: "אני מוכן לחרת אף על אחת מנשי. אני אוהב את שתיהן". הדמות העיקרית בכל הפרשה, פאטמאחטי סוקארנו שתקה, סירבה למסור כל הצהרה לעיתונות.

ברית המועצות

בירנבוים וקליאופטרה

אגדה עתיקה מספרת כי בעת אחד המש-תאית המיסה קליאופטרה מלכת-מצרים, פנינה בחוף גביע-יין ושחתה את היין עד חומו.

כאשר הפליג המדען היהודי-רוסי, דוד בירנבוים, מנמל אודיסה בספינה גרוס. לא היו מחשבותיו נתונות כלל לפנינים, או למלכת-מצרים: הוא וחבריו לעבודה במשלחת המדעית היו מעוניינים רק להעריך את כמויות סוגי-הדיגים השונים השרוצים ליד חופי בריית-המועצות בים השחור. אולם עוד ביום הראשון להפלגה נחלה המשלחת כשלון: הרשת של הספינה לא העלתה כמעט כל דיגים, היתה מלאה צדטות מוזרות.

חברי המשלחת לא אמרו נואש, החליטו להמשיך בסיוורם, מסרו את הצדטות לידי טבחית הספינה, מבלי לתהות על טיבן. **קריאת-כנף.** אותו ערב, כאשר ישבו אנשי הספינה ומילאו את כריסם בציגיות ממולאות בבשר-צדטות, שלט פתע בירנבוים קריאת-כנף, רקק את הוכף-פיו על הריצפה, ונשאר על מקומו מוכה-תמחון: החפץ הנוקשה, אשר היקחה את שיניו, היה פנינה מבריקה מסוג מעולה.

מיד החלה פעילות קדחתנית. מטרת המשלחת נשכחה כליל. הספינה חזרה אל המקום בו הושלכה הרשת, והאומדאי שהורד לקרקע-הים גילה משטח גדול של צדפות-פנינים.

השבוע הגיעו למקום הספינות הראשונות של שוליה-הפנינים הסובייטיים. לבריית-המועצות נוסף אוצר חדש, אשר לא היה ידוע עד כה: פניני הים השחור.

במסלול

● הקבוצה האורחת של כדורגלני תור-כיה באשקטאש, הוסיפה השבוע לאכזב את חובבי הספורט בארץ במשחקת הגרוע: היא נוצחה בתוצאות של 1:3 על-ידי נבחרת הפועל.

* משחק הכדורת נדאה פשוט ביותר: המשחקים מתחלקים לשתי קבוצות. כל אחד מהם מטיל כדור לבן על-פני מגרש הדשא מסיל בעקבותיו ארבעה כדורים שחורים מסומנים בסימן מיוחד. כל קבוצה המצליחה יותר להתקרב אל הכדור הלבן זוכה.

רעות נאים תלבוטות

בין הנוכחים השבוע בפתיחת מועדון הכדור ברמת-גן, בלסו שלושה חובבים חדשים של הספורט האהוב על האנגלי סאקס: עוזר המפקח הכללי, **עמום בן-גוריון**, ושני נכדיו של בן-גוריון, **אילן** ו**דלית**.

התבלט במיוחד מעמד האמיתי של ה- עובדים השונים במערכת הארץ, ברשימת התרומות להקמת מגרש-משחקים בחל- אביב, שאורגנו על ידי העיתון: חבר- המערכת **ישראל פינעלשטיין**, תרם 20 לירות, **ד"ר מ. קרן ושמעון סאמט** תרמו 10 לירות כל אחד, **ד"ר ישראל הורוביץ**, עורך הארץ שלנו, **בנימין תמוז ויוסף כס** תרמו 5 לירות כל אחד, **אברהם רימון** הסתפק ב-3 לירות, ואילו **חביב כנען**, אדום השיער, תרם רק 2 לירות.

אחריה בתיבת נתגלתה במשרדו של **יאן סלוביקובסקי**, ממוצע-הקומה ושחור- השיער, הקונסול הכללי בפועל של פול- ניה בתל-אביב, כאשר הופיע לפני המבקרים במשרד משרת זקן, נעול נעלי-בית, הגיש להם מגשים עמוסים מעדנים ומשקאות.

כאשר נסע סלוביקובסקי בלחית הקונסול הכללי של פולניה, **זיגפריד וולניאק** באחד מרחובות תל-אביב, נעצר ליד קיוסק, ביקש כוס-מיץ בפולנית, הסביר למוכר שהוא נמצא בארץ רק חצי שנה, זכה לת- גובה נזעמת: "מה? חצי שנה בארץ, וע- דיין איך יודע עברית?"

הביעה את נכונותה להישאר בארץ אפי- לו עשר שנים **אליאן שישר**, הנספח לע- חונות של השגרירות הצרפתית בישראל, שזכתה בזמנו בצלב המלחמה הצרפתי על מבצעה בשורות המחזרת הצרפתית. אפי- רה היא לעתנאי ישראלי בחיך מלבב: "הנוף הישראלי מזכיר לי את צרפת הדרו- מית, אני מרגישה את עצמי כמו בבית."

הספורט התביב ביותר על אנשי השג- רירות הצרפתית הוא הדיג התחיימי, ה- עוסקים העיקריים בו: הנספח הצבאי הצר- פתי קולונל **רימונד דה-בוסה** והמוזכר הראשון של הצירות **וויצ'ה וינזה**. שלם הגדול ביותר של השניים היה דג בן 5 קילו, שהובש האורחים בקבלת פנים שנע- רה על-ידי השגריר האיטלקי, המאקרו **בנדרטו קאפומאצה** די **קאמפולא- טורה**.

לכוכבה אימת סדום

הטיפה אנלי זיעה כוכבת הקולנוע שו-

הבן-גוריונים: בן-גוריון, 2. זורק כדור, בן-גוריון, 3. ואחותו מסתכלים לכדור, שלושה חובבים

הווי

בישראל, כמו במקומות אחרים בעולם, התרחשו השנה מאורעות שונים ומוזרים. הרי כמה מהם:

תשרי

בירושלים נאלצה הנהלת תערוכת כיבוש השממה לכסות בנייר שקוף את אחת ה- מפות, שהתלדלה מיום ליום כתוצאה מכך שהקהל אכל את בתיה-הרושת, העשויים מתקנים, שהיו דבוקים אליה.

חשוון

בתל-אביב קיבלה הרבנות הראשית בק- שת-גט מגבר עקרי, שטען כי אשתו, ה- ניה לו מזה 10 שנים, הרתה ללדת לו, באמצעות הפראה מלאכותית, במקום להו- דק לעזרת ידידו הקרוב, כפי דרישתו.

כסלו

בירושלים הודיע אדם לדור שהביא לו- צו התייצבות לתעודות, שהוא נפטר, קיבל בעבור זמן-מה מכתב ממפקד יחידתו המ- ביט השתתפות בצער המשפחה.

טבת

באילת עצרה המשטרה שני תושבים אשר סוליות נעליהם התאימו לעיקבות שנמצאו במקום-גניבה, שחררה אותם אחרי שהת- ברר כי כמעט כל תושבי אילת נעלים נעליים אלה, הנמכרות בהמשכיות לצרכן.

שבט

בירושלים התלונן צעיר, שהגדיר את עצ- מו כ"עושה להטים", כי בשעת הצגת לה- טוטיו בישוב עולים ביקש מאחד הנוכחים להחזיק את נעליו, נוכח לדעת שהלה נעלם.

אדר א'

בתל-אביב התנפל נהג מונית על אדם שקרא לעומתו "שחור", הכה אותו מכוח- נאמנות, נרגע רק אחרי שהוסבר לו שה-

פתיחתה, **ג'יין ראפל**, שהגיעה לפאריס, ניסתה להחזיר את גופה לתוך אחת השמלות הצרות-מודרניות של כריסטיאן דור. לה- ראפל הצליחה ללבוש את השימלה רק לאחר חצי שעה של מאמצים, הכריזה בפני העתונאים, שנאספו במקום: "עכשו אני יודעת את פירושה של מיטת-סדום התי- ב"כית."

עשו מאמצים לא קטנים גם תעשיין המכ- ניות **הנרי קיזור**, בעל מפעלי קיזור-פריי- זר ובנו, **אדנאר**, שהגיעו לבואנוס-איי- רס השבוע, השתדלו למצוא מקום מתאים לה- קמת מפעל המכוניות הגדול הראשון באר- גנטינה. אמר קיזור בתשובה על שאלות עתונאים בקשר לשמועות על פירוק מפעלי המכוניות שלו בארצות-הברית: "המכוניות דומות לאופיום. כל מי שמתחיל לייצר אותן אינו יכול להרפות מהן עד סוף ימיו."

יריחו את ריחם של אופיום וסמים אחר- רים כוכבי הקולנוע **פראנק סינאטרה** ו**רוברט מיצ'אם**, שיצאו בימים אלה לאחד מבתי-החולים הגדולים בסביבות לוס- אנג'לס, כדי להתכונן לתפקידם כרופאים בסרט חדש, העוסק בסמים משכרים.

השחקן הבריטי **נואל קווארר** התלונן: "הצרה שלי היא, שלא היה לי אפילו כשרון אחד בחיי. זה קלקל את האופי שלי!"

בריטי אחר, הפילוסוף **ברטראנד רא- סל** מצא את סוד-השלום: "אם אתה רוצה להשאר בחיים, עליך להשאיר בחיים גם את אויבך. או שתחיו שניכם, או שאף אחד לא!"

הגדרה בריטית אפינית מצא לאויבו ראש ממשלת בריטניה סיר **וילנסטון צ'רצ'יל**. אמר הוא על מנהיג השמאל **אנדריון בוואן**: "בדאן עומד בשתי רגליו איתן על גבי עננים!"

איש התכוון במלה זאת למחיר המופרז. **אדר ב'**

בגן שלמה, ליד תל-אביב, שמחו התושבים בהודע להם שקודחי באר סמוכה גילו נפט, התאכזבו לאחר שהוברר שהנפט נשפך לתוך הבאר מתוך המנוע של מכונית-הקידוח.

ניסו

בתל-אביב, ערך בית מסחר ספרים, תע- רוכת-ספרים בחלון-הראויה, הציב תחת הש- לט "ישראל" את הספר "תקנות מס הכנסה".

אייר

בלוד, עצר שוטר מכס רופא, ביקש אותו לשלם מכס על מכונית כתיבה ישנה, שמע- את סירוב הרופא, עצר אותו, ערך חיפוש בבגדיו, גילה בהם 680 דולרים, 24 תקלי- טים ארוכי גן.

סיון

במושב אמונים חיבר דוד זהרני, נער- עולה בן 13, שיר על מדריך שנשלח לפר- שב ואשר "תוכניות רבות היו לו: אחת מהן — לקנות ולקנות, חצי למושב וחצי בשבילי". שלח אותו לעלון דוד עולה, בט- און נוער מושבי עולים אשר הדפיסו.

תמוז

בתל-אביב, הסביר משה פרנקו לשופט השלום כיצד הכיר את מזונו שנגנב מ- צריפו על-ידי רוכל בבגדים משומשים: "אני מכיר את המזון שלי לפי הפשפשים!"

אב

בדורות, החליטו פועלים מפוטרם לנקום בעל חתה שפטרם אחרי 100 ימי עבודה רצופים, פתחו את ברוי מיכל שמן המכיר- נות סגורם אחר שנולדו 110 קילוגרמים.

אלול

בירושלים, דרש אדם גט מאשתו, הסביר בבית הדין הרבני תוך קללות נמרצות ש- היא הכריחה אותו לאכול סבון כביסה, כא- שר סירב לכבס את שמלתה.

תשבץ 885

מאוזן: 1. בן-זוגו של אלדד; 5. חברה השיכון החצי-משלתי; 10. המלך דוד בירושלים; 12. קריאת אכזבה; 14. אחת באנגלית; 16. הדרך האמצעית; 18. "הנה- גבוה, עלי לך"; 19. מה שארצות-הברית גותנות מדי שנה, לישראל; 21. רשת ה- חינוך של האגודה; 22. בלועזית, סטייג; 23. יצרן התאקרי הגדול בארץ; 24. בתוכו; 25. אחד התרגומים לאקדמיה; 27. מלכת התולדות; 30. בקצה העיפרון; למשל; 31. טכטי, לשעבר; 33. טהור ונקי; 35. חיל רפואה; 36. בסיס הדרכה של צה"ל; 38. סמל פשעו של אחאב; 39. אופי, תוכן; 40. מאתיים שבעים וידיד; 41. בת זוגה של התרפה; 43. קול הפרה; 44. יוצאת מן השמש, בכל ציור-ילדים; 46. אחד הייצר- רים המדוממים רוחו של אדם; 48. על סטרומבולי מצוי כזה; 49. סטודנט, דרך חר- טא עקום.

מאונך: 2. במערב; 3. שולחן התג- רים; 4. מעולה הקריקטוריסטים בארץ; 6. בסיום פרק איוב זה נודע לאיוב כי ה-

				1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
--	--	--	--	---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

בהמות "הוא מלך צליכל-בני-שחן"; 7. מלך יהודה; 8. תואר האצולה הצרפתי; 9. בנו של יין שלא עלה יפה; 11. כיום קוראים לה מענית; 13. שרשרת הרים ב- גבול עמק יזרעאל; 15. אותו מחפשים ב- אלגברה; 17. אותה מחפשים בבחורים; 18. מקומו הפגיע של אכילס; 20. מוצא מן ה- חברה; 23. שם המעבר של אגד; 26. תתי- שר הסעד; 27. בשפת הים; 28. שם מ- קובל לנער, בספרות ההשכלה; 29. חפץ זיכרון; 31. הריצה הארוכה; 32. עליה ריחפה, בראשית, רוח האלוהים; 34. רגל תרגולות; 35. כסף המגיע לזולת; 37. עליהן — השר שפירא; 39. יוצר הגולם; 42. הוא, בדרך כלל, גם צורף; 44. חב- רת צדקה למשלות חבילות; 45. זע; 47. שם משפחתו של ראש וייטמיין.

רשימת פותרי תשבץ 822 שזכו בפרסי ספרים:

1. נבעה מנשה, מגדל-אשקלון;
2. קרפיוול אברהם, הרצליה;
3. רחל קלמפנר, עמק-יזרעאל, 77, ת"א;

תקופת-העית: במספר 24 מאוזן צריך להיות משמר הירדן ולא משמר הירדן.

במדינה

עוז להביא את סיכסוכיה הספורטיביים לפני בית דין אזרחי.

דרכי אדם

השדה מעבר לגבעה

הבוקר היה בהיר ושטוף שמש. פחוגי מעברת תלפיות הירושלמית ניצנצו למר חוק, והאוויר ההררי היה קריר וריחני. שלמה אבגיל נמצא בדרכו ללישכת העבודה, כדי להרשם בה, כאשר ראה אשה עוברת את גדר התיל הנמוכה של המעברה, פונה ללכת לעבר הגבעה המוריקה, שמעבר לשדה.

לא היה שמץ של ספק: האשה הלכה ישר לעבר קו היריבים, "עצרי!" האשה החישה את צעדיה. שלמה רץ בעקבותיה, צעק בקולי קולות. גם היא פרצה במרוצה.

אשה זקנה ומכוערת. עזרא גורני שוא את אשתו. הוא כבר היה בן 55, ואף על פי כן רצה כי יהיה לו בן, אשר יאמר קדיש לאחר מותו. בשבתו על כוס עראק במסבאה הקטנה בקירבת המעברה, היה עזרא מתלונן לפני ידידיו כי אשתו זקנה ומכוערת, גדולה ממנו בשבע שנים. לאחרונה פגש הוא בנערה צעירה, רצה לשאת אותה לאשה. היא תיתן לו יורש.

עזרא לא אהב לשוב אל הפחון הקטן שלו. המקום היה אפל ומוזנח. תרנגולת התהלכה על הריצפה המאובקת, קיפצה על המיטות הפרועות, חיפשה פירורים. הוא ורחל חיו חיים עלובים אלה זה ארבע שנים — מאז בואו מעיראק.

חלפו שבועות רבים של חוסר עבודה. בני האדם היו מזוהים ואכזריים, והחיים היו מרים. "בחורף דומה המעברה למקרר — ובקיץ היא הופכת לתנור", היה אומר עזרא מובן מאליו כי רחל היתה אשמה בכל. הוא היה שופך עליה את כל מרי ליבו, מכה אותה ללא רחמים, מלחה את המהלומות במילים: "הלואי שהערבים יירו בך!" היתה זאת הקללה החביבה עליו ביותר.

המזונות נראים יפה. יום השישי שעבר לא היה שונה מכל שאר הימים. לאחר הצעקות והמהלומות הרגילות, עזב עזרא את הפחון והלך לעבודה: הוא עבד כבנאי. רחל נשארה בפחון עם התרנגולת. באוניה היהודי המילים: "הלואי שהערבים ייהרגו אותך!"

היא יצאה החוצה. בחוץ היה בהיר וטוב. מאחורי גדר התיל של המעברה השתרע שדה, ומאחוריו התנשאה גבעה מוריקה. היא ידעה כי הערבים ("הלואי שהערבים ייהרגו אותך!") יושבים על הגבעה. בהש' חאה עם החיים הארוכים בפחון, נראה לה המוות קל ויפה. היא עברה את הגדר, צעדה לעבר הגבעה.

שלמה השיג את רחל, אחז בידה, רחל נאבקה כדי להשתחרר, להמשיך בדרכה אל הגבעה הירוקה. היא שנאה את שלמה מפני שהוא היה חזק ממנה ורצה לעצור בה: היא היתה כה זקנה ועייפה. היא ישרה על אבן וכבתה. המון סקרינים נאסף מסביב. רחל הביטה על סביבותיה, קמה ממקומה וחזרה בשקט לעבר המעברה.

החובה והצדק

הגננת לאה ויזר שלחה את הילדים הביתה. היא לא החמיצה משך תשעה החודשים האחרונים אף ישיבה אחת של

הארץ

תיירת אמריקאית מעוניינת להביר גבר, בעל מקצוע מתאים, בגיל 50—55 (מעריב).

מאיר לביא, ירושלים.
רצוי אחד מבני משפחתו של קר, לומבוס.

הטקס התקיים לפי כל הגיוניים המזרחיים (הארץ).

איתן שמיר, תל-אביב.
הנאספים ברכו זה את זה בברכות ילענדילק ויחברתק.

(המשך מעמוד 8)

דברי חיוב על המדינה? ההיה נשפט ונענש גם או?"

שאלה עקרונית ומפתיעה זו הוצגה הש' בוע על ידי נשיא בית-הדין הצבאי העליון, אלוף-משנה נחום שרמי, לתובע הצבאי הראשי, סגן-אלוף משה דוד. רקע השאלה: בירור עירעורו של סמל המשטרה הצבאית מרתה אהרן (העולם הזה 880, 877), שנידון על ידי בית-דין צבאי מחוזי לתשעה חודשי מאסר באשמת הסתה לירידה מן הארץ.

את בירור העירעור פתח סניגורו של מרתה, עורך-הדין החיפאי הגבוה והממושקף, אלימלך דוידסקו. דבריו של דוידסקו נסבו בעיקר על הנקודות הבאות:

• מרתה לא השתתף בכל ויכוח פומי בי. הוא רק נשאל שאלה והשיב עליה.

• אישור-פסקי-הדין עלול להוות תקדים מסוכן, לאלץ כל חייל לשקול כל מילה היוצאת מפיו בהיותו בעבודה, במטבח המחנה, או בבית-הקולנוע.

• התקנה הצבאית האוסרת הבעת-דיעה בפומבי חייבת להיבטל: היא נוגדת לזכות חופש-הדיבור, שהינה אבן-פינה בחוקת מדינת-ישראל.

הכרזה מתמיהה. התובע הצבאי שה' שייב לדברי דוידסקו, לא ניסה כלל להסתמך על החוקה הישראלית, אשר אינה קיימת בכתב. במקום זה ניסוף בגליון הטלס הזה (880), בו הופיע עירעורו של מרתה במלואו, הכריז: "כל העובדות שפרסמו בעיתונות היו מסולפות. מרתה רוצה בפרסומה, כדי שיוכל למצוא מקום-עבודה".

הכרזה זו התמיהה אפילו את השופטים הצבאיים. שאל אחד מהם, רביסרן חיים צדוק: "האם אתה חושב באמת כי פירסומה כזאת תעזור לו למצוא עבודה?"

מרתה עצמו ישב על הספסל הקדמי, הקשיב לדיונים בשקט, חיך בשמחה למשקע נאומי המצויין של עורך-הדין נוחימובסקי, אשר בא להגן עליו בשם הליגה-לזכויות האדם. הבעיות העקרוניות של חופש-הדיבור לא עניינו אותו ביותר. הוא — האדם הקטן שנדרס בגלגלי המכונה הגדולה הק' רוייה צבא — רצה רק לדעת אם יבלה את תשעת החודשים הבאים כאורח חופשי, או כאסיר בבית-סוהר צבאי.

בסיום ישיבת בית-הדין כבר היה ברור לו שכפות-המאונים נטו לצד החופש. הוא שלח מבט חם בסניגורו, לחש לאחד היוש' בים לידו: "אין דבר, אני בטוח כי יהיה טוב".

שערוריות

קלד חזק

השבוע נטשו עשרות כדורגלנים וחובבי ספורט את מגרש-המשחקים, עברו למרחב השטוח לא פחות של בית-המשפט המחוזי, תל-אביב, האזינו להתלסות של השופט יוסף למ, להוציא צרמניעה, האוסר לקבוצ באופן סופי את רשימת קבוצות-הכדורגל אשר ישתתפו השנה במשחקי הליגה וה' גביע. סיבת האיסור: כדורגלני בית-ר תל-אביב טענו כי הם קופחו ורומו בעונה הקודמת.

התרמית אירעה, לדברי אנשי בית-ר, בעת משחק ליגה שנערך בחיפה בין מכבי פתח-תקפה ומכבי חיפה (העולם הזה 845), נסתים בתוצאות 2:3 לטובת חיפה, הציל את הקבוצה החיפאית מיידה לליגה ב', הוריד במקומה לליגה ב' את בית-ר תל-אביב. המשחק היה, לדבריהם, מבויים: הפתח-תקפאים קיבלו הוראה מפורשת ל' הססד.

ביריה אחת. בית-ר עירערה על תוצאות-המשחק, טענה שהוא היה דומה יותר להצגת קירקס מאשר למבצע ספורטאי. אולם התאחדות-הכדורגל, בה ישבו נציגי הפועל ומכבי, שדגלו בעקרון ה"פיפט-פיפט" אפילו לא מצאה לנכון לדון בעירי עור. לבית-רים נותרה רק ביריה אחת: לפנות אל בית-המשפט.

התאחדות-הכדורגל הישראלית שתקה, לא השיבה כלל על הטענות שנגולו לפני כס' המשפט. ביריה היה קלף חזק ביותר: בתקנון איגוד-הכדורגל הבינלאומי נמצא סעיף קטן, כמעט בלתי-נראה, הסוקר להוציא מן האיגוד כל קבוצת כדורגל, שהרהיב

מחיר הקומסא 500 פרומה

אשרי הגפרור שנשרף תעלה להבה גדולה והצית להבות אשרי הלהבה שהציתה סיגריות לא בחיל לא בכוח ואף לא במוח לחיצה קטנה

יודעים גם יודעים ערכם הגדול של מציתים בפרוסות מעוטות וללא כל מאמץ לחץ על ההדק והסיגר נדלק

תעלה להבה גדולה שתהיה שקולה עשרת מונים מכל אותם הגפרורים ובזאת ישרתך המצית עבדך הנכונים והותיקים שבמעשנים

המומחה

ב"מ מקצועי למכניקה עדינה, תל-אביב, רח' אלנבי 132 טל 62388. תקון עטים נובעים מציתים, כלי נגינה ומכונות כתיבה באחריות. קנייה מבחר גדול של עטים נובעים ומציתים

גלופת השער בגליון זה מבוצעת על-ידי

צינקוגרפיה גל-אור

תעשית גלופות — קו — רשת — צבעים

רחוב לילינבלום 9, תל-אביב, טלפון 4781

למכירה בהזדמנות

FACIT ESA-O

REMINGTON

ROYAL MAGIC

REMINGTON KMC

מכונת חישוב חשמלית

מכונת סיכום חשמלית

מכונת כתיבה עברית 18"

עם טבולטור אוטומטי

מכונת כתיבה עברית 11"

עם טבולטור אוטומטי

נא לרשום את מספר החדש של הטלפון שלי 5032

ברמות, תל אביב אלנבי 111

שחור, חום בלונדיני...

בהיר או כהה, תלולים רכים כמי
או בלורית פרועה וסוררת — משהת
שמפו נקה מצויינת לכל סוג שערות ;
הטובה ביותר לחיווק, לנקוי ולטפול.

משחת שמפו

המפיצים הכלליים : חברת גורית בע"מ

הוצאת הדר

אינטימיות

מאת ז'אן-פאול סארטר

חמשת הסיפורים המופיעים בקובץ זה מהווים פרוש בהיר וערני
לבעית גיוונם של החיים המודרניים, להשקפתם המסולפת והפסימית
ולהסכמה האילמת לחיות בעולם כמו שהוא. עיקרי הפילוסופיה של
סארטר — ההשקפה האקזיסטנציאלית — מתפרשים כאן בבחירות
רבה יותר מאשר ביצירותיו האחרות. דעותיו על החיים ניתנות לנו
מזוויות שונות, והמחבר מגדד את העור החיצוני מן הסובב אותנו. עד
שהוא חושף את רקמת הבשר והעצבים, הרוטטים רטט של חיים.

לאחר קריאה ראשונה עלול אתה להזדעזע ; אין הדברים דומים לכל
דבר אחר שקראת לפני כן. אך אם תשוב ותעיין בסארטר שנית —
תרגיש והנה יודע אתה אודות החיים והפילוסופיה המודרנית יותר
מאשר תחילה.

טמונים ביצירותיו של סארטר עוצמה וענין הכובשים אותך, ואשר
אינם מרפים ממך עד אם תסיים את קריאתם. אומץ-הלב האילם
ב"הכותל" — חוסר התקווה, אי-הצפיה לשחרור ; התאוה הגדולה,
המשוקצת אשר ב"אינטימיות" ; ההתפתחות המנוונת ב"ילדותו של
מנהיג" ; הסילוף של "ארוסטרטוס" וטירוף-הדעת אשר "בחדר" —
כל אלה הריהם צדדים שונים של אותו עולם-שלאחר-המלחמה.

מחיר הספר 2 ל"י להשיג בכל חנויות הספרים

ההפצה הראשית : "המתמיד" רחוב טיומקין 11, תל-אביב.

המתנה הנאה ליריריך

לכבוד השנה החדשה
המשקאות עדיני-הטעם

המעניקים למקבלים בריאות, הנאה וחדות-חיים
יקבי ש. פרידמן ובניו
כרמל אוריגניל פתח תקוה

חלוצי תעשיית המשקאות בישראל מאז 1889

בסדור, מיהרו לשלוח לה זריפרחים וברכות
מזל-טוב. אולם באקסה לא השיבה על
הברכות, שעה בכעס כי הידיעה לא היתה
אלא ברוח עיתונאי, כי הנישואין לא היו
ולא נבראו.

מנהלי אמבטדור ואמנים יודע-דבר שרו
שיר אחר לגמרי : הידיעה בעיתונות היתה
נכונה. הזמרת נישאה לקצין ביום ה' שעבר
בסודי-סודות.

השבוע היתה דומה כי התעלומה תישאר
ללא פתרון למשך זמן רב : באקסה עזבה
את הארץ שורצת השמועות, שהביאו אותה
במבוכה, יצאה להשתתף בסרט איטלקי.

פשעים

בית-ספר מצוין

מרים מורחי הרבתה לחיות ולאהוב.
היא לא סיימה את לימודיה בבית-הספר,
מפני שהיא ידעה כי בית-הספר הטוב ביותר
הוא החיים, וכי המורה הטוב ביותר הוא
פליקס — צעיר בעל אופנוע נוצץ-חדש
ושוער משות בבריליאנטין. מרים עזבה
את הוריה בביתם ההרוס למחצה, בשכונת
קטמין הירושלמית, ונחה את ידיה לשעבר
יותן זכאי בבית-המלאכה שלו, הלכה בעק
בות פליקס ליפו (העולם הזה 835).

בשנה שעברה הפריך הגורל האכזרי בין
הנאהבים : פליקס נאשם בהשתתפות בוצה

משפט-קסטנר-גרינצולד. היא עקבה אחרי
הפרשה על כל שלביה. בהפסקה שבין הסר-
בוב הראשון והשני עלתה לגליל, שוחחה
עם אחד העדים "כדי להגדיל את האינ-
פורמציה שלי".

דומה כי לא היה כל קשר ישיר בין
לאה לפרשת-קסטנר. אולם דמותה הנמוכה
והצנומה היתה ידועה היטב באולם-בית-
המשפט. היא ישבה מאחורי הנאשם, עקבה
בעניין אחרי כל המתרחש. יותר מכל משכה
אותה דמותו של השופט, בנימין הלוי,
העטוף גלימה שחורה, שניראה כה שלו
ומרוחק.

אכזבה קשה. באחד הימים היה צורך
לתרגם הצהרה בשבועה מגרמנית לעברית.
לאה התנדבה לעשות זאת, והשופט הודה
לה. היה זה יום גדול בשבילה, אולם במי-
הרה שבה ונשכחה מלבי-כל.

בשבוע שעבר נחלה לאה אכזבה קשה.
האולם הקטן היה מלא אדם, כאשר קם
שמואל תמיר לשאת את נאומו-הסיכום של
הסניגוריה. אנשים רבים ניצבו לאורך הכת-
לים. השופט הפעיל את הפעמון, ביקש
לפנות את העומדים מן האולם. כיניהם
היתה גם לאה.

היא התנגדה, טענה כי היא עקבה אחרי
מהלך המשפט משך כל הזמן. אולם השופט
קיבל הוראות מפורשות, ולא עבר זמן

הקטיגוריה בעירעור מרתה

בעבודה, במסכת, בקולנוע

רב והיא מצאה את עצמה בחוץ.

תמיר שב ופתח בנאומי. אולם פתע
חזרה לאה והופיעה בפתח : "כבוד השופט,
היתה לי להישאר... הייתי כאן משך תשעה
חודשים..." שלמה, עוזרו של הלוי מיהר
להשיב את הסדר על כנו. בקירבו נאבק
רגש-החובה עם רגש-הצדק. רגש-החובה
גבר : הוא אחז בלאה בעדינות, הוציא
אותה אל המסדרון, שם חיכה לה שוטר.

לאה הועברה לתנת-המשטרה אשר מעבר
לחצר. הלוי רשם פתק, ציוה לשחרר אותה,
ביקש מתמיר להמשיך. הוא נשאר שלו
ומרוחק.

אורחים

תעמולה משפחתית

התעלומה הגדולה של השבועיים האחר-
ונים לא היתה תעלומת רצח, או תעלומת
מעילות במשרד ממשלתי. התעמולה היתה
משפחתית לחלוטין. הסתכמה בשאלה קצרה:
האם מריה באקסה (העולם הזה 848) נישאה,
או לא ?

התעלומה סחפה את הקהל הישראלי
יומיים לאחר שחזרה הזמרת היהודית-
אמריקאית חסונה הגירה לארץ מסיו-
ר הפעוזה על פני קפריסין ותורכיה. בו הר-
פיעה בין השאר לפני דיפלומטים ערבים,
ברכה אותם בשלום עברי. עיתון-יומי יש-
ראלי פירסם את הידיעה על שובה של
באקסה, בצירוף שתי שורות סנסאציוניות :
הזמרת עומדת להינשא לקצין גבוה בחיל-
האוויר הישראלי.

רבים ממעריציה של הזמרת שהאזינו
לשירתה במועדון-הלילה התלאביבי אמ-

• במשך כל הזמן התנהל המשפט באולם
הגדול של בית-הדין העליון. אולם בשבוע
שעבר היה האולם הגדול תפוס, והישיבה
נערכה באולם הקטן, אשר ראה את שלבי
המשפט הראשונים.

את האנשים צריך לראות מלמעלה, נוהג הייתי לכבות את האור ולהסתכל מבעד לחלון. בני-אדם שברחב אפילו לא חשדו, כי אפשר לראותם מלמעלה. דואגים הם לחלקם הקדמי ולפעמים גם לאחוריו, אבל כל מאמציהם מכוונים למתבוננים שגובהם מטר ושבעים. האם נתן משהו דעתי על כך, מה צורה למבקעת מלמעלה? בני-אדם דואגים לגונן על כתפיהם ועל ראשיהם על ידי צבעים ססגוניים וברדס מנוונים, אבל אין הסיועיים להילחם בסרפסקטיה השוקעת, היא היא האויבת הגדולה של האנושות. נוהג הייתי להתכופף ולצחוק: היכן העמידה הקופה המפורסמת, שבה מתגאים הם כל כך? גוראים היו כמודבקים אל המדרכה כאשר שתי רגליהם ארוכות יוצאות מתחת לכתפיהם.

גזוטרט בקומה שישית — שם הייתי צריך לבלות כל ימי חיי. את היתרונות המוסריים צריך להבליט על ידי סמלים חמריים, כי הרי בלעדי סמלים אלה אין עוד יתרון. ועל כן מה יתרון לי על כל שאר האנשים? יתרון של מצב בלבד: העמדת עיניי מעל לאנוש והריני מהרהר בו. משום כך אוהב הייתי את מבדלי נוסרדום, את גזוטרטאות מגדל אייפל, את כנסית סאקרה-קאר ואת הקומה השישית שברחוב דלאמברה. אלה הם סמלים יוצאים מן הכלל.

לפרקים צריך הייתי לרדת אל הרחוב. ללכת, למשל, אל משרדי. הייתי נחנק. כאשר נמצא אתה במישור אחד עם שאר בני-אדם, קשה מאוד לראותם כנמלים: הם נוגעים בך. פעם אחת ראיתי ברנש מת ברחוב. הוא נפל על אפו. הפכו אותו והנה פרצופו מכוסה דם. ראיתי את עיניו הפקוחות ואת כל הדם שעל פניו. אמרתי בלבי: "זה לא כלום, אין זה עושה רושם יותר מצבע טרי, צבעו לו את האף באדום ותו לא." אך מיד חשתי בחולשה ארוה, אשר תפסה אותי ברגלי ובקדקדי, ומיד התעלפתי. הובילוני אל בית מרקחת, טפחו בכתפי והשקוני אלכוהול. מסוגל הייתי להרוג אותם.

אני ידעתי, כי יריביו הם, אך הם לא ידעו זאת. אוהבים היו זה את זה ורצו לבוא לעזרתי, כי סבורים היו שהנני כמותם. אך אילו יכלו לנחש חלק קטן ביותר של האמת, היו מכים בי. אמנם עשו כך אחרי-כן, כאשר תפסו אותי וכאשר נודע להם מי אני, הרביצו בי במשך שעות, בתחת המשרה. היכוני באגרופיהם. סובבו לי את הידים, קרעו לי את המכנסים הפילו ארצה את משקפי. בהתכופפי לתפש אחרי המשקפיים צחקו לי ולעגו לי והרביצו לי באחוריי. תמיד ידעתי, שבסופו של דבר יכוני מכות רצח: אינני חזק ואינני יכול להגן על עצמי. הגדולים שבהם ארבו לי זה זמן רב. הדפוני ברחוב, בליגולו, ברצונם לראות רגובתי. לא אמרתי כלום. העמדתי פנים כאילו לא הבינותי. אף על פי כן תפסו אותי. פחדתי מהם; הייתה זאת מין הרגשה בחילה. אמנם ברור, כי לשנאתי היו סיבות רציניות יותר.

מבחינה זאת נשתר המצב מן היום בו קניתי אקדח. כאשר בכיסך מכשיר העלול לפוצץ ולהרעיש, חש אתה, כי כוח רב לך. הייתי נוטל את האקדח בכל יום ראשון ומשולש אותו אל כיס המכנסים, והייתי יוצא לטייל בשדרות. הייתי חש בו במשכו כסרטן את מכנסי; הייתי חש בו על שוקי. לאט לאט היה מתחמם מתוך המגע עם הגוף. הייתי צועד בקושי, כצעוד הגבר שאברו זקוף. הייתי מכניס את ידי אל תוך הכיס וממשש באובייקט. מדי פעם הייתי נכנס למשחנה — אף שם הייתי משיגה היטב מפני השכנים העומדים על ידי — והייתי מוציא את האקדח, שוקל אותו בידי, מסתכל בקנהו השחור ובהדק השחור הדומה לפעף העצום למחצה.

ערב אחד עלה במוחי הרעיון לירות באנשים. מוצאי שבת היה. יצאתי לחפש את ליאה, בחורה לבקנית המושכת פרנסתה מן הרחוב, על ידי בית מלון ברחוב מונפארנאס. אף פעם אחת לא היה לי מגע אינטימי עם אישה, מחמת החשש שחשתי בכך, כי שודדים ממני משהו. אמנם בוע לים בהן, אבל הן טורפות את הבטן ברחם השעיר שלהן, ולפי מה ששמעתי, תמיד לכן היתרון. אני כשלעצמי אינני מבקש דבר משום אדם, אך גם אינני רוצה לתת דבר לשום אדם. אפשר זקק הייתי לאישה קרת מזג ואוהבת, שתוכל לשאתני תוך בחילה. בשבת הראשונה בכל חודש, הייתי נכנס עם ליאה לחדר שבאכסניית דיוקן, היא הייתה מתפשטת ואני מסתכל מבלי לגעת בה.

אחת ערב לא מצאתי את ליאה במקומה הקבוע. חיכיתי לה זמן מה ומאחר שאיתרה לבוא, הנחתי כי חולה היא. היה זה בתחילת ינואר והקור הלך וגבר. עצוב הייתי, מאחר שתיארתה בדמיוני את התענוג שעלול הייתי להפיק הימנה בתיאור ערב. אמנם ידעתי, כי ברחוב אודיסה הסמוך אמצא בחורה בעלת שער אדמוני, שראייתה כבר כמה פעמים ושמינה גופה איתן. אינני שוגא כלל נשים בוגרות. כשהן ערומות נראות הן יותר ערומות מהאחרות. אבל אותה אישה לא ידעה כלל על הרגלי והתביישותי קצת להסביר לה מאלף עד תו. ועוד נוהר אני מידידות חדשות, נשים מסוג זה עלולות להסתיר, מאחורי הדלת, איזה ברנש המתנפל עליך וגונב את כל כספך. ועוד טוב מאי אינני מנחית מכות. אף על פי כן, חשתי יותר ערב באומץ לב מיוחד; גמרתי אומר לחזור לביתי על מנת להצטייד באקדח ולחפש את ההרפתקא.

בגשתי אל האישה, כרבע שעה לאחר מכן, היה אקדחי בכיסי ולא פחדתי עוד. מקרוב ראתה האישה מסכסמל למדי. דומה הייתה לשכנתי שממול, היא אשת רבי-הסנהל, שזה מזמן רציתי לראותה ערומה; על כן גרם לי דימונה לשמחה. בבית מלון "סטלה" היה עוד חדר אחד פנוי בקומה הרביעית. עלינו. האישה הייתה בגשינית למדי ונעצרה בכל קומה בכדי לגנוש לרווחה. הרגשתי בטוב: אני בעל גוף יבש, על אף הכרס, וארבע קומות אינן משפיעות על נשימתי. בהגיענו לקומה הרביעית נעצרה האישה והניחה ידה הימנית על לבה, כשהיא נושמת בכבדות. בידה השמאלית המפתת. — זה גבוה, אמרה היא בהעלותה בת צלול על שפתיה. לקחתי ממנה את המפתח ופתחתי את הדלת. בידי השמאלית אחזתי את האקדח בשכבישי ולא הנחתי עד שהעליתי אור

בחדר. החדר היה ריק. על ידי כן הרחיצה מונחת חפיסת-סבון ירוקה, לשימוש אחר המעשה. צחקתי לעצמי: לא הכיור ולא קוביות-הסבון הקטנות אין בהן רועלת אצלי. האישה המשיכה לגנוש בכבדות מאחורי, והדבר גירה אותי. הכתובת, היא רצתה לנשק לי. דחיתיה. — התפשתי — אמרתי לה.

בחדר הייתה כורסא מרופדת. ישבתי בה בנוחיות. במקרים כאלה מצטער אני שאינני מעשן. האישה פשטה שמלתה, עמדה והביטה בי במבט חסר אמון. — מה שמך? — שאלתה וגשעתי היטב על הכורסה. — רנה.

— אם כך, רנה, הזורני, אני מחכה. — אינך מתפשט? — אל תדאגי לי.

— אתה אוהב פינוקים, אוהבי? אתה עצלן קטן? — אתה רוצה שאשתך הקטנה תעשה את כל המלאכה? — באומרה זאת צעדה לקראתי, ובהישענה על זרועות

מיד הרמתי: הכורסה ניסתה בכבדות לרדת על ברכיה בין רגלי. אך לא כך, לא כך — אמרתי לה.

האישה הסתכלה בי בתימהון. — אז מה אתה רוצה שאעשה לך? — לא כלום. הסתובבי בחור הנח והנה.

האישה התחילה לסוב הנה והנה, תוך בושה קלה. אין לך דבר מרגי יותר את הנשים מאשר ללכת כשהן ערומות. אינן רגילות להניח את כף הרגל על הריצפה. היצאנית כופפה את גבה כשזרועותיה תלויות בצד הגוף. ואני ברקיע השביעי: ישבתי בנתח על הכורסה, לבוש עד הצוואר. אפילו את הכפפות לא הסירוני, בזמן שהגבית הנכבדה התפשטה ערומה לפקודתי וסובבה כך סביבי.

האישה פנתה אלי, ובכדי להציל את המצב, אמרה בצחוק גנרני: — אני יפה? אתה נהנה?

— אין? עסקך. — אמרנו נא — אמרה בשנותה פתאום את הטון, כמה זמן חושבת אתה, שאני אמשך להסתובב כך?

— שבי. — היא ישבה על המיטה. רגע קט הסתכלנו זה בזה בדומיה. פלצות אחזה אותה. מעבר לקיר נשמע טיק-טק של שעון מעורר.

היא הסתכלה בי בתימהון, הסמיקה והצמידה רגליה. מנול — סיננה בין שניה. — אז צחקתי עוד יותר חזק. היא קפצה מן המיטה ולקחה בידיה את חזייתה מעל הכסא.

— הא, אמרתי, עדיין לא גמרנו. אשלם לך מיד חמישים פראנק, אבל עדיין לא גמרנו.

האישה התחילה ללבוש מכנסיה בעצבנות. — נמאס עלי, אתה מבין? אינני יודעת מה אתה רוצה. ואם עליית אתה הנה בכדי ללעוג ל...

אז הוצאתי את האקדח והראתי לה. היא הביטה בי במבט רציני והפילה שוב את מכנסיה. — הפסיעי — אמרתי לה — התהלכתי בחדר.

קמתי ונתתי לה חמישים פראנק. היא קיבלה את הכסף. — להתראות — אמרתי לה — לא הוגעתי אותך יותר מדי בעד המחר הזה.

יצאתי את החדר ועזבתי ערומה; בידה האחת חזייתה והכסף בשנייה. לא נצטערתי על הכסף. הרי הימנתי אהה וידוע, שדי קשה להביא יצאנית ליד פליאה. בודתה את המדגות אמרתי לעצמי: "זה מה שהייתי רוצה, להביא את כולם ליד פליאה." הייתי שמח כילד. לקחתי את הסבון הירוק ובהגיעי הביתה שיפשתי אותו תחת מים חמים, עד שנשארה בידי חתיכה קטנה מאוד, בדומה לסוכריה

באמצע הלילה התעוררתי פתאום ושוב ראיתי פניה, עיניה המביטות באקדח ובטנה השמנה הרוטטת עם כל פסיקה טיפועה.

כמה טיפש הייתי! לפתע התחרטתי מאוד: הייתי צריך לירות בה במקום לפוצץ לה את הבטן כתרווד גדול. בלילה ההוא ובשלושת הלילות הבאים חלמתי על שישה חורים

קטנים ואדומים המסודרים בעיגול מסביב לטבור. בהמשך הזמן הפסקתי לצאת החוצה בלי האקדח. הייתי מתבונן בגבם של האנשים, ולפי הליכתם הייתי מנסה לראות את הצורה שבה היו נופלים, אילו יריתי בהם. בכל יום ראשון הייתי מחכה על ידי אולם הקונצרטים "סטלה", בשעת גמר הקונצרטים הקלאסיים. בשעה שש היו הסדרניות מתחילות לפתח את השערים וזו הייתה רק התחלה. הקהל היה יוצא באיטיות; האנשים צעדו בנחת. כשחלומות בעיניהם והלב מלא רגשות נעלים. אחרים היו מסתכלים סביבם בהתפעלות. הרחוב נראה להם כאור כחול. אז היו מעלים בת צחוק מיסטריות על שפתיהם. היו עוברים מעולם את אל משנהו, ואני חיכיתי להם בעולם השני. הכנסתי ידי לכיסי ואחזתי בקנהו של האקדח בכל כוחותי. כעבור שנייה ראיתי עצמי יורה בהם. ייתי פיל אותם, כצינורותם היו נופלים אחד על השני, והנוחרים, אחוזי אימה, היו מתפרצים בחזרה אל התיאטרון בשובם את השמשות. היה זה משחק מעצבן מאוד. ידי רעדו בסוף והייתי נאלץ להיכנס אצל דרהאר לגלום כוסי! קוניאק.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

קטנים ואדומים המסודרים בעיגול מסביב לטבור. בהמשך הזמן הפסקתי לצאת החוצה בלי האקדח. הייתי מתבונן בגבם של האנשים, ולפי הליכתם הייתי מנסה לראות את הצורה שבה היו נופלים, אילו יריתי בהם. בכל יום ראשון הייתי מחכה על ידי אולם הקונצרטים "סטלה", בשעת גמר הקונצרטים הקלאסיים. בשעה שש היו הסדרניות מתחילות לפתח את השערים וזו הייתה רק התחלה. הקהל היה יוצא באיטיות; האנשים צעדו בנחת. כשחלומות בעיניהם והלב מלא רגשות נעלים. אחרים היו מסתכלים סביבם בהתפעלות. הרחוב נראה להם כאור כחול. אז היו מעלים בת צחוק מיסטריות על שפתיהם. היו עוברים מעולם את אל משנהו, ואני חיכיתי להם בעולם השני. הכנסתי ידי לכיסי ואחזתי בקנהו של האקדח בכל כוחותי. כעבור שנייה ראיתי עצמי יורה בהם. ייתי פיל אותם, כצינורותם היו נופלים אחד על השני, והנוחרים, אחוזי אימה, היו מתפרצים בחזרה אל התיאטרון בשובם את השמשות. היה זה משחק מעצבן מאוד. ידי רעדו בסוף והייתי נאלץ להיכנס אצל דרהאר לגלום כוסי! קוניאק.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האחרון... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור. האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות" העומד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

אתה מפורסם ויצירותיך מודפסות בשלושים אלף טפסים. הסיבה לכך היא כי אוהב אתה את הבריות. ההומאניות מבעבעת בעורקך, למזלך. כשאתה נמצא בחברה אתה שופך שיוך, ומן הרגע בו רואה אתה אדם דומה לך, הרי אוהב אתה אותו מבלי להכירו. אתה מוצא עניין בגופי בצורת מבנה, בגלגול דפוסות והנסגרות לפי רצוני, ובייחוד בידוי מוצא אתה עניין : מוצא חן בעיניך, כי יש לו חמש אצבעות בכל יד, וכי יכול הוא לשים את האגודל כנגד שאר האצבעות. אתה בא על סיפוקך, כאשר לוקח שכנך את הספל ליד, מפני שהוא עושה זאת בצורה אנושית מיוחדת, כפי שתיארת זאת ביצירותיך. היא צורה פחות מהירה ופחות זריזה מן הצורה בה משתמש הקוף, הלא כך ? אבל הצורה האנושית היא יותר פיקחית כל כך ; אתה אוהב גם את בשרו של האדם, זה הפצוץ הקשה, המנסה להתחנך מחדש, ואשר דומה, כי מציא הוא מחדש את ההליכה, ואשר את מבטו אין החומר יכול לשאת. לכן קל לך למצוא את השפה, בה מדבר האדם.

לאין שיעור עד ש"אכלו" כמעט את כל הפנים. עיני היו שחורות מאת רי המשקפים והייתי מסובבן ככוכבי לכת. היו אלה עינים יפות של אומן ושל רוצה. אבל סברתי כי מראה פני ישתנה עוד יותר לאחר ביצוע הרצח. ראיתי בעיתון את תמונותיהן של שתי הבחורות היפות, שתי המשרתות שר הגן ושדדו את גבירותי. ראיתי את תמונותיהן קודם המעשה ולאחר המעשה. קודם הרצח פניהן דרומות היו לפרחים רעננים, שופעות נקיון והגנות. לאחר הרצח בערו פניהן כתבערה. צווארן חשוף היה, כצוואר אדם שהותו ראשו. פניהן היו מקומטות קמטים איומים של פחד ושל שנאה, ובשרן חידודים. כאילו הייתה טרף התנפלה עליהן וטרפה אותן. ועיני הם עינים גדולות, שחורות ועמוקות, ממש כעיני אף על פי כן לא דמו זו לזו. כל אחת נשאה את אופיה היא ואת זכרין הרצח המשותף.

הרצח מבתר לשניים את חיי הרצח. צריד שיהיו רגעים כשנרצה לשחות נגד זרם הזמן, אבל הרצח נוכח וניצב לפנינו, כמחום שאין לעבור וכמתכת בהירה. השתוקקתי רק לשעה קלה, בה אוכל ליהנות ממשקלי הכבד של הרצח. אעשה הכל

ישן. צילצלו והוא לא פתח. עוד מעט הוא ירד לרחוב וירצח. פחדתי מעצמי. בשעה שש שוב חשתי ברעב. רגזתי על עצמי. נקלתי ברהיטים והלכתי לעלות אור בחדרים, במטבח ובחדרי השימוש. התחלתי לשיר בקול רם, נטלתי ידי ויצאתי. נודקתי לשתי דקות תמימות בכדי לשלשל את המכתבים לתיבת הדואר, הכנסתי אותם בחבילות של עשרה מכתבים. קימטתי כמה מעטפות. אחרי כך עליתי בשדרות מונפארנס עד לרחוב אודיסה. עצרתי על יד חלון הראווה של חנות לבנים והסתכלתי בעצמי. כשראיתי את פרצופי חשבתי : "זה יהיה הערב".

עצתי בסוף רחוב אודיסה, לא הרחק מפנס גז והמתנתי. שתי נשים עברו שם, שלוביזרוע. הלבקנית אמרה : — הם הניחו שטיחים על ידי כל החלונות. — מאה ועשרים פראנק כל אחד.

לאחר כמה רגעים, עברו שלושה גברים ; הנחתי להם לעבור, כי זקוק הייתי לשישה. הגבר שבצד שמאל הסתכל בי והפניתי את ראשי.

בשעה שבע וחמש דקות, נחקרבו שתי קבוצות קטנות מעבר לשדרות אדגארקינה. בקבוצה הראשונה גבר, אישה ושני ילדים. בשניה שלוש זקנות. צעדתי צעד אחד קדימה. האשה נראתה רגוזת ומשכה בידו של הילד. הגבר אמר בקול רגז :

— הוא מעצבן אותי, החינוך.

לבי דפק בחזקה עד שחשתי כאב בנורעותי. צעדתי קדימה ועצרתי לפניכם. אצבעותי נתרופפו על ההדק.

— סליחה — אמר הגבר והדפני הצדיה.

נזכרתי בכך. כי נעלתי את דלת דירתי והדבר הרגיזני : אצטרך להפסיד זמן יקר בכדי לפתחה. האנשים נחרקו. הסי' טובבת מיד ועקבתי אחריהם, אם כי כבר גז בי החשק לירות להם. הם נבלעו בתוך הקהל שבשדרות. עמדתי ונשענתי על קיר של בית. השעון צילצל שמונה פעמים, ואחרי כך תשע פעמים. אמרתי לעצמי : "מדוע צריך להרוג את האנשים, הריהם כבר מתו" ; כלב קטן נחקרבו והתחיל מרחח בגליל.

כאשר עבר על ידי איש שמן קפצתי ממקומי ועקבתי אחריה. ריכוזי את מבטי בקו שבקדקדו האדום, בין מגבעתו לכין צווארון המעיל. הוא הלך בכבודות וגשם בקול. הוצאתי את אקדחי הנוצץ והקיר. הוא עורר בי גועל נפש ולא זכרתי עוד מה עלי לעשות. עיני נסתכלו בו ובקדקדו של האיש. הקו ש' בקדקדו העלה בת צחוק. כפה של חינוך. הרגשתי הכרת להטיל את האקדח אל תעלת השופכין.

פתאום הסתובב האיש ועיני בי במבט עויין. צעדתי צעד אחד לאחור. — רציתי... לשאלך...

הבינותי, כי האיש לא האזין לדברי, כשמבטו נעוץ בידי. סיימתי בקושי דברי :

— התוכל לאמר לי היכן רחוב גיטה ?

פניו היו שמנים ושפתי רעדו. הוא לא אמר מילה והושיט את ידו. צעדתי עוד צעד אחד לאחור ואמרתי :

— רציתי...

אותו רגע ידעתי, כי אתחיל לצרות, וזאת לא רציתי ; יריתי שלושה כדורים בטנו. הוא נפל ארצה כשראשו על כתף שמאל.

— מנוח, צעקתי, מנוח שבמנוחלים !

מיד התחלתי לרוץ. שמעתי משחלל. שמעתי גם צעקות וצעדים מהירים מאחורי. מי שהוא שאל : "מה זה קרה ?" ואחרי כך צעקות : "תפסו את הרוצח !" לא חשבתי, כי צעקות אלה מכוננות אלי. לא חשבתי, כי צעקות אלה נוראות הן, כצפירות צופר מכביהאש בילדות, צפירות עצובות וקצת מצחיקות גם יחד. המשכתי לרוץ, מהר ככל האפשר.

אולם טעיתי טעות גסה : במקום לרוץ לאורך רחוב אודיסה בכיוון שדרות אדגארקינה, רצתי בכיוון שדרות מונפארנס. כששמתי לב לכך, כבר היה מאחורי מדי : הייתי כבר בתוך הקהל, ראתי פנים מביעים תימהון (אני זוכר היטב את פניה לא אישה רחמי שחבשה כובע ירוק) ושמעתי את הליצנים צור עקים "הרוצח" מאחורי. פתאום חשתי ביד וזה מונחת על שכמי. אז נתבלבלתי, כי לא חשקה נפשי במיתה שבחנק על ידי הקהל. יריתי עוד שתי יריות. האנשים התחילו לצעק ולהתפור. נכנסתי בריצה לבייתקפה. היושבים ליד השולחנות קמו, אך אפילו לא ניסו לעצורני. הציתי את בית הקפה כולו ונכנסתי לבית השימוש. נעלתי מיד את הדלת. נותר עוד כדור אחד באקדחי. המתנתי.

עבר רגע קל. נשימתי קצרה עלי. שקט גמור שרר מסביב, כאילו כולם שחקו במכון. הרמתי את האקדח עד לעיני וראיתי את החור השחור והעול : דרך כאן יעבור הכדור וישחף לי את הפנים. הורדתי שוב את ידי והמשכתי לחכות. כעבור זמן קצר שמעתי צעדיהם, צעדי זאב ; נדמה היה, כי ערש שלם בא לתפסני. לפי חריקת הרגלים שנשמעה מעבר לדלת. אחרי כך דיברו מעט בלחש ושחקו. המשכתי לנשום בכבדות וידעתי, כי שומעים את נשימתי. מיהשו צעד קדימה וניסה לפתוח את הדלת. בחדאי היה סמוך לקיר, בהתגוננו נגד הכדורים. היה לי חשק לירות, אך הכדור האחרון היה בשבילי.

— למה מחכים ? — שאלתי את עצמי. — אילו היה פורצים מיד את הדלת לא אספיק אפילו להתאבד ויתפסוני כשאני חי. — אבל הם לא נחפזו : הניחו לי למות בנחת. הם פחדו, המנוולים.

כעבור דקה, נשמע קול :

— פתח, אנו לא נפגע בך.

שוב שקט ושוב אותו הקול :

— ברור לך, שלא תוכל להימלט.

לא עניתי ; נשימתי עדיין כבדה. התעוררתי לירות בעצמי : "אם יתפסוני, יכונן וישברו את שיני ואף ויצאו לי עין אחת..." רציתי לדעת אם מת האיש השמן. אולי רק פצעתי אותו... ושני הכדורים האחרים אולי לא נגעו באיש... איזה דבר נתכונן מעבר לדלת... שמעתי חפץ כבד שסוחבים אותו על הרצפה. מיד הכנסתי את קנה האקדח לפה ונשכתי בו. אך לא יכולתי לירות, אף לא להניח את האצבע על ההדק. שוב שקט גמור.

השכלתי את האקדח ופתחתי את הדלת.

התאבד

ואת ז'אן פול סארטר

כדי שאחיה את הרגע הזה. גמרתי בלבי לבצע את הרצח בסוף רחוב אודיסה. אנצל את ההתקלות בכדי לברוח, ואשאיר אותם לאסוף את מיתם. ארוך מהר, אחזה את שדרות אדגארקינה ואסתובב מיד לעבר רחוב דלאמבר. תוך שלושים שניות איכל להגיע לשער הבית, בו אני מתגורר. אותו רגע הרודפים אחרי יליו עדיין בשדרות אדגארקינה ; הם יאבדו את עיקבותי ויודקו לפחות לשעה תמימה בכדי לגלותן שוב. אחכה להם בחדרי, ובשומעי אותם דופקים בדלת אטען את אקדחי ואירה לתוך פי.

החלטתי לחיות ביתר נוחות : בעל מסעדה ברחוב ואמין היה שולח אלי, בוקר וערב, ארוחות טובות מאוד. השלח היה מצלצל, לא הייתי פותח לו, הייתי ממתיך כמה דקות ואחרי כך פותח למחצה את הדלת והייתי רואה סל ארוך מונח על הארץ ובתיכו צלחות המעלות אדי.

בעשרים ושבוע באוקטובר, בשעה שש בערב, נשארו בכיסי שבעה עשר פראנקים וחמשים סנט. לקחתי את אקדחי ואת חבילת המכתבים וירדתי. דאגתי לכך שלא אנצל את הדלת, בכדי שאוכל להיכנס יותר מהר, לאחר שאבצע את הרצח. לא חשתי בטוב, ידי קרות היו והדם עלה בראשי ; חשתי, כי עיני סגורות. הסתכלתי בחנויות, במלון "אקול", בחנות מכשירי הכתיבה, שבה הייתי קונה את עפרונותי, ולא היכרתיה עוד. אמרתי לעצמי : "איזה רחוב זה ?" שדרות מונפארנס מלאות היו אנשים. הם הדפו אותי הנה ושמה, באגרופיהם ובכתיפיהם. פג בי הכוח להתנגד להם. פתאום ראיתי עצמי קטן ובודד בתוך הקהל. כמה היו יכולים להזיק לי, אילו רק רצו ! פחדתי מחמת האקדח שבכיסי. פחדתי שמא יניחש, כי בכיסי כלי נשק. היו עושים בי משפט לניטש, היו זורקים אותי מעלה, מעלה, מעל לראשיהם והייתי נופל בורח עות הם כבדו. נחתי דעתי על כך, כי מיטב לדחות את הביצוע למחרת. נכנסתי למסעדת "קופול" לסעוד ארוחה ערב ושילמתי שישע עשר פראנקים ושמונים סנט. את שבי עים הסנט שנשארו לי ודקתי אל הנהר.

שלושה ימים נשאיתי בחדרי, ללא אוכל וללא שינה. סגרתי את החלונות ולא העזתי להתקרב אל החלון ואף לא להעלות את האור. ביום שני צילצל מישח. עצרתי נשימתי וחיכיתי. כעבור דקה שוב צילצלו. על בהונות הרגלים ניגשתי אל הדלת והסתכלתי דרך חור המנעול. ראיתי חתיכת בד שחורה וכפורה. הברגש צילצל עוד פעם אחת וירד : איני יודע מ זה היה. בלילה חזיתי חזיונות, חזיתי עצי תמר, מם נוזלים ושמיים ורודים מעל לגג של כנסייה. לא הייתי צמא, מפני ש מדי שעה בשעה הייתי ניגש אל הברו לשחות מים. אבל רעב הייתי. ראתי בדיומני. בן חלונות בעלת השער הערמוני. היה זה בארמן שבניתי במדבר, הרחק מכל נפש חיה. הזונה הייתה ערימה. הכרחתי באקדחי לכרוך בך לפני ולרוץ על ארבע רגלים. אחרי כך שרתי לעמוד, ולאחר שהסברתי לה ארובות מה עומד אני לעשות לה, יריתי בה שש כדורים. חזיונות אלה גירו את כל כך, עד שנאלצתי לעשות מעשה אונן. אחרי כך נשאיתי דומם בחושך, כשראשי ריק לגמרי. הראשונים התחילו להתפוס, שעה חמש בבוקר. הייתי נותן את הכובי בכדי שאוכל לעזוב את חדרי, אך לא יכולתי לרדת בגלל האנשים שעברו ברחב.

היום הגיע. לא הרגשתי עוד את הרעב, אך התחלתי להזיע ; חולצתי הרטבה כולה. השמש זרחה בחוץ. חשבתי : "הוא שוכח בחושך, בחדר סגור, זה שלושה ימים שלא אכל ולא

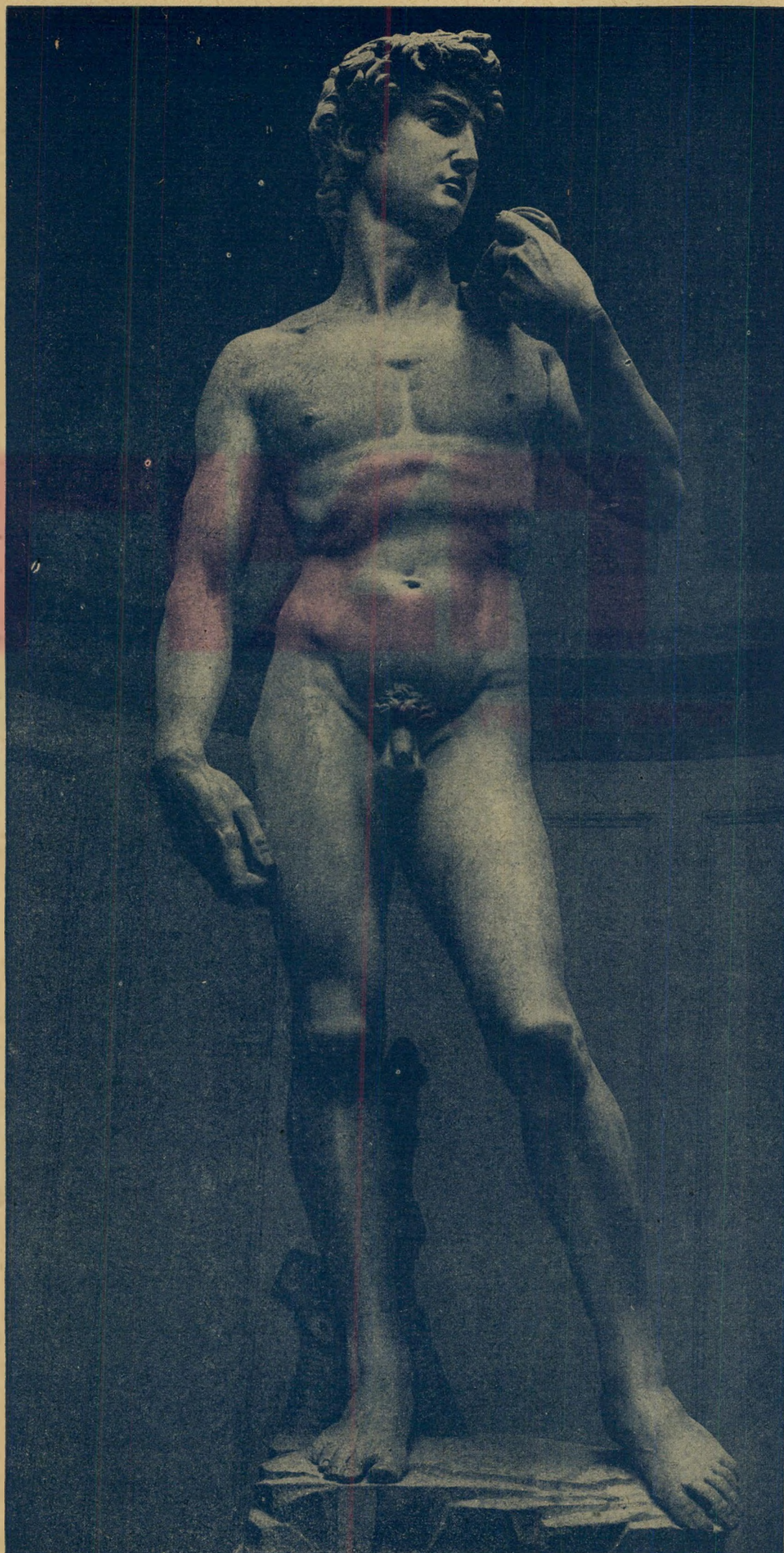
על עצמו : שפה תמה ונבוכה. הקהל קורא את ספריו ומעריך בהם כבורסה נחה. ספריו דנים באהבה אומללה ועדינה ומ' נחמים את הקורא המכוער, הפחדן, את הבעל המרומה ואת הקקיד, שלא קיבל הוספה באחד בינאר. והכול אומרים על ספרך האחרון : זה מעשה טוב.

בחדאי תרצה לדעת מה הוא האדם, שאינו אוהב את הבריות. אם כך, זה אני. ואני אוהב אותם עד כדי כך, שבעוד כמה זמן אהרג חצי הריסר בינאדם. שמא תשאל : מדוע חצי הריסר בלבד ? מפני שבאקדחי אין יותר משישה כדורים. זו מפלצת, הלא כך ? יתר על כן, זה ממש מעשה בלתי מדיני ? אבל אני אומר לך, כי אני יכול לאהוב אותם. אני מבין היטב את תגובותיך ואת רגשותיך כלפי הבריות. הדברים החביבים עליך גורמים לבחילתי. כמוני כמון ראיתי בניאדם לועסים בשקיה כשמודפסים בעתון כלכלי. האשמותי היא, כי מעדיף אני לחיות בסעודת כלבי ים ; פרצופו של אדם אינו עשוי אלא להעמדת פנים. בלועסו בפה הלוע הרי עולות ויורדות זחיות הפה עד שנראה, כי אתה אוהב את המראה הזה : אתה קורא למראה זה בשם עירות הרוח. בי זה מעורר גועל נפש ; אני יודע מדוע. כך גולדתי.

אילו היה זה רק הבדל בטעם לא הייתי מטרידך כלל. אבל נראה כאילו אתה בעל החסד ואני נטול החסד. מותר לי שלא לחבב סרטן מבושל, אך אם איני אוהב את הבריות הרי עלוב אני, ואין לי מקום תחת השמש. הם תפסו את כל החיים. אני מקוה, כי מבין אתה לכוונתי. זה שלושים ושלש שנים שנחל אני בדלתות כסורות שעליהן כתוב : "הכניסה להומאניסטים בלבד". נאלצתי להיחל כל דבר שהתחלתי לטפל בו צריך הייתי לבחור בין נסיון, שכשלונו מובטח מראש, לפי מעשה שבמוקדם אף כימאחר יגרום לטובתם. את המחר שבות שלא היו מיועדות להם באופן מיוחד לא יכולתי להוציא ממנוי ולהביא לידי ביטוי : הן נשארו בתוכי כתנו עות אורגאניזם קלות בלבד. אף המכשירים שבהם השתמשתי שלחה היו : למשל המלים : הייתי רוצה במלים ששייכות רק לי. אבל המלים שלרשותי מצאו דרכן במצפונם של בניאדם רבים ; הן מסתירות לבן בראש, תודות להרגלים שנתרגמו אצל האחרים. יאוש חוקף אותי, כי הרי משתמש אני בהן בכותבי אליך. אבל זאת הפעם האחרונה. אני אומר : צר לאהוב את הבריות, ולא, בקושי מרשים הם לך להתקייב. אם כך, אני אינני רוצה בקיום שכזה. עוד מעט אקח את אקדחי. ארד לרחוב ואראה אם אצליח לעשות משהו נגדם. שלום עליך אדוני, אולי כך אפגוש עוד מיטע. אף פעם לא תדע באיזה תענוג אפיץ לך את הראש. ולא ; ובחדאי לא כך אפגוש — אנא קרא את עיתוני יום מחר. תקרא בהם, כי ברנש בשכ פול הילבר הרג, בהתקפן שגעון, חמישה עובדי רגל בשי פול הילבר.

דרות אדגארקינה אתה יודע היטב מה שווה הפרוזה של העיתונות היומית. תבין אם כך, כי אינני "משוגע". היכך מזה נכון. אנא קבל, אדוני, את ברכתי.

הכנסתי ק"ב מכתבים לתוך ק"ב מעטפות, ועליהן כתבתי את כתובותיהם של ק"ב סופרים צרפתים. אחרי כך הנחתי אותם במגירה שבשולחני. ביחד עץ ששה פינקסי בולים. במשך חמישה עשר הימים הבאים יצאתי במדירות רבה מחדרי. עסקו הייתי בתיכונן הרצח. בהסתכל במראה נוכחתי לראות, תוך סיפוק, בשינויים שחלו בפני. עיני גרלו

שרות הספרים

של

העולם הזה

מציע לקוראים

כשי לחגים

ילקוט תדפיסים

אמנותיים משובחים

של

מבחר מיצירות

מיכאל

אנג'לו

הקובץ שראה אור בהוצאת
"ישראל" מלווה פתח-דבר
בעברית ומודפס כולו על
נייר כרום אגותי מעולה

לקוראי "העולם הזה" ינתן אלבום
זה שמחירו הרגיל הוא

2.800 ל"י

במחיר הנחה של

1.000 ל"י בלבד

הרוצה להזמין את האלבום —
ישלח למערכת "העולם הזה" את
התלוש שבטמוד 16.

אחד התרפיסים, בגודל מלא,
המתאים לחינוך ולתלייה
במסגרת, מתפרסם בעמ' זה.